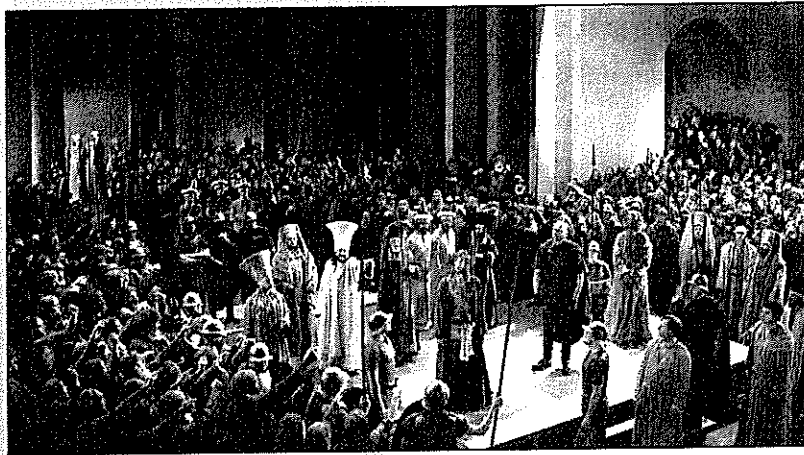

หมู่บ้านโอบารามากา เป็นตัวอย่างของพลังความผูกพันของชุมชนเล็กๆชุมชนหนึ่งที่รวมกันใญามทุกข์และใญามสุขเป็นชุมชนที่รู้จักประนีประนอม ชัดเกลากะแสดความคิดความขัดแย้งต่างๆของสังคมใหญ่ๆรอบข้างและมารวมกันใญอดมการณ์เดียวกัน ทั้งเป็นตัวอย่างที่ดีตัวอย่างหนึ่งว่าจิตสำนึกร่วมกันทางศาสนาและศิลปะเป็นกุญแจที่มีสมรรถภาพใญกระบวนการขับเคลื่อนพัฒนาชุมชนท่ามกลางธรรมชาติแวดล้อมอันงดงามที่ชาวบ้านอนุรักษ์มาได้อย่างต่อเนื่องตลอดหลายร้อยปีที่ผ่านมา

ABSTRACT

The Oberammergau Passionsspiel 2010

Chotiros Kovithvattanaphong

The history of the Passion Play performed every 10 years since 1634, in Oberammergau, is well known. However the Play was not always seen, by outsiders, as an enactment of the vow and gratitude towards God.

Let us briefly state that by the end of the 18th century, the Play had become a national concern. It was, somehow, subject of political and religious conflict and, later, was caught in the battle between traditionalists and progressives.

The way the Play portrayed the Jews became a subject of violent controversy related to the anti-Semitism current of the time. Worst, it was referred to and used as a propaganda tool by Hitler who, twice, attended at the representation.

At times, the Play was encouraged then later simply tolerated by the Vatican that, to this day, still keeps a close watch on it. The Play has nevertheless stimulated a continuous flow of overseas visitors to this small Alpine village. I, too, followed the steps of hundreds and thousands of those who went to Oberammergau to witness the event.

This article aims at presenting the historical background of the performance, at covering the staging of the Play, the cast, the music, the people contributing to the performance, as well as at introducing the village itself as an exemplary community of harmony, in terms of natural environment, social and economical achievement through the engagement in the Play.

On the other hand, here is an opportunity for people of another faith to find some answer to the question : "Why has the figure of Jesus Christ nailed on the Cross been such an important symbol of Christianity and indeed the bond among the Christians? ".

The Oberammergau Passion Play has reached its religious commitment through an outstanding artistic and musical performance. The Play not only perpetuates our inner search to understand the meaning of life and death but also allows non-christians to rethink about their own belief and their attitude towards it.

การแสดงคริสตนาฏกรรม ที่หมู่บ้านโอบาร์มาเกาในเยอรมนี¹

ไซดริส โกวิทวัฒนพงศ์

เหตุการณ์ในบั้นปลายชีวิตของพระเยซูเป็นเนื้อหาของศิลปะมาไม่ต่ำกว่าสองพันปีแล้ว ปรากฏแสดงไว้ในศิลปะตะวันตกทุกรูปแบบ เช่นในจิตรกรรม ประติมากรรม ศิลปะการทำการกระจกสี เฟอร์นิเจอร์ต่างๆ การสร้างโบสถ์หรือวัด เพื่ออุทิศให้พระเจ้าก็เป็นอีกวิธีการหนึ่งที่แสดงจิตศรัทธาอันแก่กล้า หรือการจัดกระบวนการในสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ (the Holy Week)² ที่แสดงจิตสำนึกบาปและรู้คุณต่อพระเจ้า การแสดงละครคริสตนาฏกรรมเป็นศิลปะอีกประเภทหนึ่งเพื่อจุดหมายเดียวกันนี้และเคยมีมานานแล้วเช่นกัน มิได้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในศตวรรษที่สิบเจ็ดที่หมู่บ้านโอบาร์มาเกา (Oberammergau)

¹ คริสตนาฏกรรมในที่นี้หมายถึง Passion Play หรือ Passionsspiele [ปาซ็อนสปิลเล] ในภาษาเยอรมัน ที่มาจากคำละตินว่า passio แปลว่า ทุกข์ทรมาน ในบริบทของคริสต์ศาสนา เขียนด้วยอักษร P ตัวใหญ่ มีความหมายรวมถึงการทรมาน การตรึงบนไม้กางเขนและการตายของพระเยซู ในภาษาอังกฤษบางทีก็ใช้คำ the Play สั้นๆเมื่อหมายถึงการแสดงคริสตนาฏกรรม ความหมายของคำ passion ที่ใช้กันทั่วไปในปัจจุบันหมายถึงอารมณ์รุนแรงที่ควบคุมไม่ได้ยาก หรือค้นหาในความใคร่ หรือความกระตือรือร้นอย่างแรงที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง คำละติน passio ก็เป็นฐานของคำ patient (ผู้ป่วย) ในภาษาอังกฤษหรือฝรั่งเศส ที่เก็บนัยของความทุกข์ทรมานจากคำละตินเดิมไว้

² สัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ในปฏิทินคริสต์ศาสนา คือสัปดาห์สุดท้ายก่อนวันอีสเตอร์ (Easter) ซึ่งตรงกับปลายฤดูหนาวและต้นฤดูใบไม้ผลิ พิธีรำลึกถึงพระเยซูเริ่มตั้งแต่วันอาทิตย์ก่อนวันอีสเตอร์ (เรียกกันว่า Palm Sunday) เพื่อรำลึกถึงวันที่พระเยซูเข้าเมืองเยรูซาเล็ม ตามด้วยวันพฤหัสบดี (เรียกว่า Maundy Thursday) เพื่อรำลึกถึงเหตุการณ์หลายเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนที่พระเยซูจะถูกจับ เช่นการไปที่เขามะกอกแก้สเชอมาณี การรับประทานอาหารมื้อสุดท้าย การ

เนื้อหาที่ปรากฏในศิลปะประเภทต่างๆ ก็คงที่ โดยเฉพาะเน้นตั้งแต่ตอน พระเยซูเข้าเมืองเยรูซาเล็ม ออกสั่งสอนและช่วยเหลือเยยวยาคนเจ็บคนป่วย ถูกจับ ถูกทรมาน ถูกพิพากษา ถูกตรึงบนไม้กางเขน และการฟื้นคืนชีวิต ในพิธีมิสซาที่มีทุกวันตลอดสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ตามวัดคริสต์ต่างๆ พระนักบวชผู้ประกอบพิธีจะอ่านเรื่องราวเหตุการณ์ตอนต่างๆ เหล่านี้ให้ฟังจากคัมภีร์และแทรกบทสอน บทอธิบายขยายความของผู้พูด พร้อมทั้งเชิญชวนคริสต์ศาสนิกชนให้คิดตรึกตรองตามไปด้วยเพื่อกระชับจิตศรัทธาในพระผู้เป็นเจ้า

การบนบานต่อพระเจ้าหรือการปาวารนาตัวว่าจะทดแทนบุญคุณหากทุกสิ่งเป็นไปตามที่ตนขอ (ในศาสนาอื่นใดก็เช่นกัน) มิใช่เป็นเรื่องแปลกที่เพิ่งทำกัน ในยุคศตวรรษที่สิบเจ็ดนั้น สิ่งที่ทำให้การแสดงของชาวบ้านโอบารามากา เด่น และพิเศษเหนือการแสดงอื่นใดแบบใด คือความต่อเนื่องของการปฏิบัติตาม คำปฏิญาณที่ได้ให้ไว้ต่อพระเจ้า ไม่ว่าจะในยามยากเพียงใด ในยามที่หมู่บ้านตกอยู่ใต้อาณัติของพวกทหาร หรือในยามที่มีการประท้วงต่อต้านศาสนาก็ตาม แม้จะขลุกขลักเลื่อนวันเวลาไปบ้าง หรือหยุดชะงักไปชั่วคราวเพราะความจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เช่นระหว่างสงครามโลกเป็นต้น ชาวบ้านนี้ก็ได้พยายามจัดการแสดงให้ได้อย่างต่อเนื่องสืบมาจนถึงทุกวันนี้ นับได้ 376 ปี ความตั้งใจที่จะธำรง

สถาปนาพิธีศีลมหาสนิท) ต่อด้วยวันศุกร์ (ที่เรียกว่า Good Friday) เพื่อรำลึกถึงการที่พระเยซูถูกจับ ถูกตัดสินโทษ ถูกตรึงบนไม้กางเขน และการตายของพระองค์ ส่วนในวันเสาร์ก่อนวันอีสเตอร์ (หรือ Holy Saturday) ก็เพื่อรำลึกถึงพระเยซูผู้ตายแน่วในสุสาน และจบลงด้วยวันอีสเตอร์ (หรือ Holy Sunday) ซึ่งถือเป็นวันที่พระเยซูฟื้นคืนชีพ เป็นวันเริ่มต้นของฤดูใบไม้ผลิที่ทุกอย่างเกิดใหม่สดสวย การจัดพิธีรำลึกเหตุการณ์ต่างๆ ทำกันในวันวัด ตามโรงเรียน มักจัดกิจกรรมในวัน Palm Sunday และหรือวันอีสเตอร์ให้เด็กๆ ได้ร่วมสนุกกัน หลายประเทศจัดกระบวนแห่ไปในเมือง แห่รูปปั้นของพระเยซูและพระแม่มารีย์ที่ชาวเมืองเคารพบูชาไปตามถนนในเมือง ประชาชนรุมกันเข้าไปแตะต้องรูปปั้น วางดอกไม้ ผู้ร่วมกระบวนแห่เช่นในสเปน โดยเฉพาะ ทံข้าวปิดหน้าปิดตาตั้งแต่หัวจรดเท้า เปิดโหว่เฉพาะตรงดวงตา เป็นการแต่งตัวของผู้นำนักบวช การเดินเข้ากระบวนเหมือนการสารภาพบาปการทรมานตนเองหรือการประจานตนเอง (สัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ของสเปนเรียกว่า เซมานา ซานตา - Semana Santa ที่เราได้เห็นการถ่ายทอดเป็นข่าวสั้นๆ ในโทรทัศน์

รักษาและสืบทอดคำปฏิญาณอย่างไม่ลดละนี้เองที่ทำให้การแสดงคริสตนาฏกรรมของโอบารามากา เป็นที่กล่าวขวัญกันอย่างแพร่หลายมาตั้งแต่ศตวรรษที่สิบเจ็ดและรู้ไปทั่วโลก จนในที่สุดเมื่อกล่าวถึงหมู่บ้านโอบารามากา ทุกคนก็ถึงการแสดงคริสตนาฏกรรมอย่างแยกกันมิได้

บทความนี้ต้องการนำการแสดงคริสตนาฏกรรมมาตีแผ่เพื่อให้เราเข้าใจกระบวนการของชุมชนเล็กๆชุมชนหนึ่งในเยอรมนี ที่ได้ยกระดับความรู้สำนึกในบุญคุณ ขึ้นเป็นชนบประเพณีของชาวบ้าน และทำให้การแสดงของพวกเขากลายเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่มีความสำคัญระดับประเทศไปจนถึงระดับโลก ในมุมมองของผู้ชมต่างศาสนา การแสดงคริสตนาฏกรรมของหมู่บ้านนี้ นับเป็นความสำเร็จน่าชมเชยทั้งในแง่สังคม แง่ศิลปะการแสดง และแง่ของความศรัทธาต่อศาสนา

1. ทำไมจึงมีการจัดแสดงคริสตนาฏกรรมที่หมู่บ้านโอบารามากา

การจัดแสดงคริสตนาฏกรรมที่หมู่บ้านโอบารามากา มีต้นเหตุความเป็นมาตั้งแต่ต้นศตวรรษที่สิบเจ็ด ยุโรปในยุคนั้น เกิดสงครามสามสิบปี (1618-1648)³ ที่ส่งผลกระทบต่อทุกหัวระแหง ในเบื้องต้นเป็นข้อพิพาททางศาสนา ระหว่างกลุ่มคนที่นับถือนิกายโปรเตสแตนต์กับกลุ่มที่นับถือนิกายโรมันคาทอลิก ข้อพิพาทนี้สืบเนื่องมานานกว่าหนึ่งศตวรรษตั้งแต่เกิดการปฏิรูปศาสนาขึ้นในปี 1537 แต่ทั้งสองนิกายยังคงไม่ลงรอยกัน ประเทศอื่นๆก็เข้าร่วมฝ่ายโปรเตสแตนต์บ้าง ฝ่ายคาทอลิกบ้าง จึงกลายเป็นสงครามที่แผ้วถางกว้างครอบคลุมยุโรปเกือบทั้งทวีป สงครามที่ยืดเยื้อยาวนานเช่นนี้ย่อมทำให้เกิดข้าวยากหามาแพง ตามด้วยโรคระบาดที่แพร่ระบาดออกไปทั่วยุโรปอย่างรวดเร็วราวไฟป่า ผู้คนล้มตายเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะในปี 1631 สงครามที่ไบร์เทินเฟล

³ สงครามสามสิบปี (1618-1648) เป็นสงครามที่สลับซับซ้อนมากที่เริ่มขึ้นในดินแดนที่เป็นเยอรมนีปัจจุบัน และแผ่กระจายออกไปทั่วยุโรป มิได้มีสาเหตุใดสาเหตุเดียวแต่วิวัฒนาการจากสาเหตุทางศาสนาจนในที่สุดรวมไปถึงการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นระหว่างราชวงศ์ฮับส์บูร์กกับราชวงศ์บูร์บง การเมือง การล่าอาณานิคม เศรษฐกิจและสังคม ผลกระทบจากสงครามสามสิบปีนี้เป็นกลไกสร้างและหล่อหลอมรัฐใหม่แคว้นใหม่จนเป็นประเทศใหม่ๆที่เกิดขึ้นในยุโรป

(Breitenfeld)⁴ ฝ่ายโปรเตสแตนต์มีชัยชนะเป็นครั้งแรก หลังจากที่ถูกฝ่ายคาทอลิกประหารประหารเรื่อยมา และได้เข้ายึดเมืองวูร์ซบูร์ก(Würzburg) และเมืองมิวนิก บาวาเรียทั้งแคว้นถูกพวกทหารเข้ารุกราน ความอึดอัดขัดสนทำให้กองทหารมิได้รับการเลี้ยงดูหรือมิได้รับเงินค่าจ้าง จึงกลายเป็นทหารโจรเข้าแย่งชิงทรัพย์สินของประชาชนและกระทำชำเราต่อสตรีชาวเมืองในทุกแห่งที่พวกทหารไปถึง ทหารโจรเหล่านั้นกลายเป็นตัวพาหะแพร่เชื้อโรคที่ระบาดคร่าชีวิตคนไปเป็นจำนวนมาก เฉพาะในภาคตะวันออกเฉียงใต้และภาคใต้ของเยอรมนีผู้คนเสียชีวิตไปมากกว่าหนึ่งล้านคน ชาวบ้านโอบารามาเกาได้พยายามต่อสู้ปกป้องตนให้พ้นภัยโรคร้ายไปได้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เพราะสถานที่ตั้งเอื้ออำนวยต่อการปิดหมู่บ้านตัดขาดออกจากถิ่นอื่นๆ เนื่องจากมีภูเขาล้อมรอบโดยตลอด และการสัญจรผ่านเข้าออกหมู่บ้านนี้ทำได้เฉพาะในเดือนที่อากาศร้อนเท่านั้น นอกจากนี้ชาวบ้านได้กำหนดกฎเกณฑ์ควบคุมการแพร่ระบาดของโรคอย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะการห้ามคนแปลกถิ่นเข้าหมู่บ้านและห้ามคนในหมู่บ้านออกไป เช่นนี้ทำให้หมู่บ้านนี้เป็นเขตปลอดโรคระบาด จนเมื่อชาวบ้านคนหนึ่งชื่อ กัสปาร์ ชิซลาร์ (Gaspard Schisler) ผู้ได้จากไปทำงานที่เมืองเอสเชินโลเฮ (Eschenlohe) ที่อยู่ไม่ห่างจากหมู่บ้านโอบารามาเกา หมู่บ้านนั้นกำลังถูกระบาดคุกคาม เขาได้แอบแฝงตัวพันสายตาของพวกทหารยามกลับเข้าหมู่บ้านในยามราตรีเพื่อพบกับครอบครัวตนที่มิได้ย้ายตามไป โดยหารู้ไม่ว่า เขากลายเป็นผู้นำโรคระบาดมาสู่ภรรยาและลูกๆ ตัวเขาเองก็ตายเพราะโรค ภายในเวลาเพียงไม่กี่เดือนชาวบ้านโอบารามาเกา เสียชีวิตไปทั้งหมด 84 คน

ในยุคนั้น คนยังไม่เข้าใจสาเหตุความเป็นมาของโรคและเชื้อโรคโดยเฉพาะเรื่องกาฬโรค ความไม่รู้ทำให้เล่าลือไปต่างๆ นานา เป็นจินตนาการของคนที่ไม่หาคำอธิบายเหตุการณ์เขย่าขวัญประหลาดต่างๆ หลายคนสรุปว่าทั้งหมดนี้เป็น การลงโทษจากพระเจ้า สมควรที่ชาวบ้านจะร่วมมือกันทำพิธีกรรมและแสดง

⁴ ดูรายละเอียดได้ที่ <http://www.britannica.com/EBchecked/topic/78733/Battle-of-Breitenfeld>

จิตศรัทธาอันแก่กล้าในพระเจ้า อาจทำให้พระเจ้าคล้ายพระพิโรธลง ดังนั้นในเดือนกรกฎาคม ปี 1633 สมาชิกของหมู่บ้านโอบาร์อามาเกาประกาศเรียกให้ชาวบ้านมารวมกันที่วัด และร่วมกันทำปฏิญญาสาบานต่อหน้าไม้กางเขนที่วัด ประจำหมู่บ้านว่า หากพระเจ้าช่วยให้พวกเขาพ้นภัยจากโรคระบาด ทุกสิบปี พวกเขาจะร่วมกันแสดงฉากชีวิตตอนสุดท้ายของพระเยซูผู้ถูกตรึงบนไม้กางเขนจนสิ้นใจบนไม้กางเขน⁵ โรคภัยยุติลง ชาวบ้านจัดการแสดงคริสตนาฏกรรมครั้งแรกในปีถัดมา (1634) และหลังจากนั้นทุกสิบปี⁶

2. แนะนำหมู่บ้านและชาวบ้านโอบาร์อามาเกา

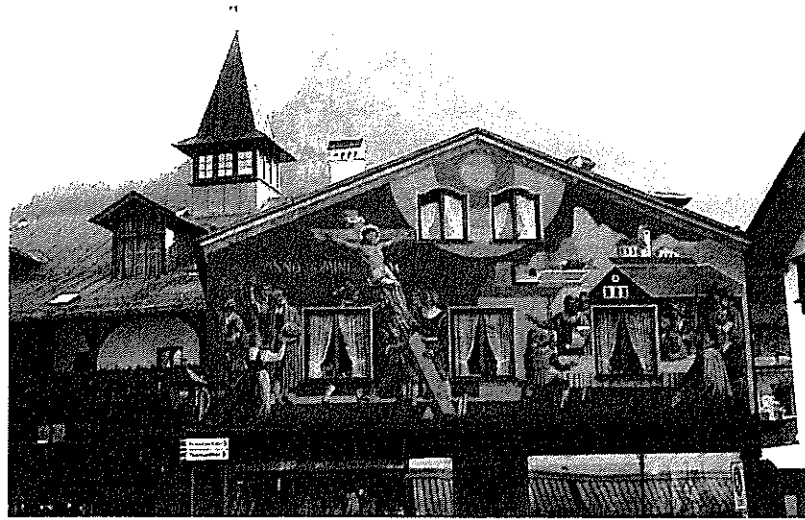
โอบาร์อามาเกา (Oberammergau ชื่อเมืองมาจากการรวมคำ ober... ต้นน้ำอามาร์ ที่แปลว่า “เหนือ” เข้ากับคำ ammergau ที่มาจากชื่อแม่น้ำ Ammer (แปลว่า น้ำ) และ gau (แปลว่า ถิ่น, ย่าน) รวมกันหมายถึงหมู่บ้านที่ตั้งอยู่ต้นน้ำอามาร์)⁷ หมู่บ้านนี้ตั้งอยู่เหนือระดับน้ำทะเลราว 762 เมตร มองไปทิศทางใดเห็นเนินเขาเทือกเขา จึงอยู่ในอ้อมอกของเทือกเขาแอลป์ ภูเขาที่เด่นที่สุดมีสองลูกคือภูเขาลาบาร์ (Laber) สูง 1683 เมตรอยู่ทางทิศตะวันออกจากหมู่บ้านสามารถขึ้นกระเช้าไฟฟ้าไปถึงยอดเขาได้ ที่นั่นเห็นทิวทัศน์ของทั้ง

⁵ คำสาบานตน ที่จัดทำขึ้นที่วัดประจำหมู่บ้านโดยคณะสงฆ์ของหมู่บ้านที่ประกอบด้วยสมาชิกชุมชน รวมกันรู้จักกันในนามว่า “Six and Twelve Parish Councillors”

⁶ เมื่อดูตัวเลขปี 1634 อาจทำให้สงสัยว่า หากการแสดงมีทุกสิบปี ทำไมมีการแสดงในปี 1871 แล้วต่อมาเป็นปีที่จบลงด้วยเลขศูนย์ เช่น ปี 1990, 2000, 2010 เรื่องมีอยู่ว่าในปี 1680 คณะผู้จัดเกิดเห็นตรงกันว่า การแสดงแต่ละครั้งน่าจะให้ตรงกับปีแรกของแต่ละทศวรรษ เพื่อให้เป็นไปตามนี้ จึงมีการเลื่อนการแสดงขึ้นไปล่วงหน้าสี่ปี ตั้งแต่ปี 1680 ซึ่งเป็นการแสดงครั้งที่หก แล้วต่อไปเป็น 1690, 1700 เรื่อยลงมาถึงปัจจุบัน ส่วนปีที่ลงท้ายด้วยเลขอื่น ๆ นั้น เพราะมีเหตุให้งดและเลื่อนถัดไปปีหนึ่งเช่น สงคราม (1871) หรือมีการจัดแสดงรอบพิเศษฉลองการสิ้นสุดของสงครามโปเลียน (1815) หรือเพื่อฉลองครบรอบสามร้อยปีของปฏิญญาการแสดงคริสตนาฏกรรม (1934) เป็นต้น

⁷ Ammer เป็นแม่น้ำสายเล็กๆ ในแคว้น Baden Württemberg ทางตะวันตกเฉียงใต้ของเยอรมนี เป็นแม่น้ำสายหนึ่งที่ไหลลงสู่แม่น้ำ Neckar ที่เป็นสาขาหนึ่งของแม่น้ำไรน์ (เขียนในภาษาเยอรมันเป็น Rhein อ่านว่า /ไรน/ ส่วน Rhine สะกดแบบอังกฤษ)

เมืองและภูเขาที่ล้อมรอบ ในฤดูหนาวผู้คนนิยมไปเล่นสกีกันที่นั่น และภูเขาโคเฟล (Kofel) สูง 1365.5 เมตร จากหมู่บ้านเราสามารถมองเห็นไม้กางเขนปีกบนยอดเขาได้ชัดเจน อยู่ทางทิศใต้ ลักษณะยอดเขาลูกนี้กลายเป็นเอกลักษณ์เด่นเหมือน “ลายเซ็น” บนฟ้าที่ขึ้นบอกตำแหน่งที่ตั้งของหมู่บ้าน⁸

1) อาคารหลังนี้ตั้งอยู่ในหมู่บ้าน เห็นยอดเขาโคเฟล (Kofel) สูงเด่นอยู่ด้านหลัง มีจิตรกรรมเฟรสโก (Lüftmalerei) ประดับบนกำแพงด้านนอกของอาคารเต็มทั้งพื้นที่ ภาพที่เห็นนี้ด้านขวาเห็นยอดเขา Kofel หอระฆังของวัดประจำหมู่บ้านและหลังคาบ้าน กลุ่มชาวบ้านมารวมกันปรึกษาหารือ คนหนึ่งมือชี้ไปทางซ้าย ทางซ้ายสุดของเฟรสโก ห้าคนชูมือแสดงความเห็นด้วย มีคำจารึกว่า Anno Domini 1633 (หมายถึงปีคริสต์ศักราชที่ 1633) ถัดมาเป็นภาพพระเยซูบนไม้กางเขนที่หลายคนช่วยกันยกขึ้นตั้ง สื่อความหมายของการจัดแสดงคริสต์นาฏกรรม เฟรสโกนี้จึงเหมือนบทสรุปความเป็นมาของการจัดการแสดงคริสต์นาฏกรรมของหมู่บ้าน Oberammergau

⁸ ในสมัยก่อน เทศกาลต่างๆมักจัดกันบนเนินลาดของภูเขาลูกนี้ เช่นงานฉลองวันครบรอบวันประสูติของพระเจ้าลูทวิกที่สอง (Ludwig II, 1845-1886. กษัตริย์แห่งบาวาเรียที่ชาวโลกจดจำได้เป็นพิเศษในฐานะของกษัตริย์ผู้รักและส่งเสริมศิลปะทุกแขนง โดยเฉพาะวรรณกรรม จิตรกรรม ดนตรีและอุปรากร กับสถาปัตยกรรม เช่นทรงให้สร้างปราสาทพระราชวังจำนวนมาก ที่รู้จักกันดีเช่นปราสาทนอยชวานสไตน์-Neuschwanstein ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์นักประพันธ์ดนตรี ริชาร์ด วากเนอร์-Richard Wagner เป็นต้น)

ชื่อหมู่บ้านนี้ปรากฏในจารึกโบราณปี 1150 นักโบราณคดีพบหลักฐานว่าชาวเคลต์ (Celts) เคยตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น ในยุคโรมัน เมืองนี้ก็อยู่บนเส้นทางการค้าที่ทอดเชื่อมเมืองเวโรนา (Verona) ในอิตาลีกับเมือง เอาสบูร์ก (Augsburg) ในเยอรมนี และโดยเฉพาะเมื่อมีการสถาปนาอารามนักบวชขึ้นที่เมืองเอ็ดทาล (Ettal)⁹ และกำหนดเส้นทางค้าขายเวนิส-เอาสบูร์ก (Venice-Augsburg) ในปี 1330 จึงเป็นจุดก้าวกระโดดของหมู่บ้านโอบาร์มาเกา ที่กลายเป็นทางพักและทางผ่านของพ่อค้าทั้งหลาย เมืองเอ็ดทาลเป็นศูนย์จาริกแสวงบุญในยุคกลางศูนย์หนึ่งและเป็นศูนย์ขายไม้แกะสลักที่ทำเป็นรูปไม้กางเขนและรูปอื่นๆที่มีคนซื้อกันมากในยุคนั้น อยู่ห่างจากหมู่บ้านโอบาร์มาเกาเพียง 3.2 กิโลเมตรเท่านั้น ทำให้ชาวบ้านโอบาร์มาเกาส่งงานไม้แกะสลักไปขายที่เอ็ดทาล งานไม้แกะสลักของหมู่บ้านจึงเป็นงานทำเงินสำคัญของชาวบ้านนี้ ทดแทนการเพาะปลูกที่ไม่ได้ผลเพราะสภาพภูมิประเทศไม่อำนวย ในปี 1333 หมู่บ้านได้รับเอกสิทธิ์ในการเป็นผู้นำส่งสินค้าบนเส้นทางที่เรียกว่า ร็อตตสตราซ (Rottstrasse)

⁹ เอ็ดทาล(Ettal) เป็นเมืองเล็กๆอยู่ห่างจากหมู่บ้านโอบาร์มาเกา ราว 3.2 กิโลเมตร จักรพรรดิ Ludwig IV แห่งบาวาเรียเป็นผู้สถาปนาอารามนักบวชคิเบเนดิกตินขึ้นที่นั่นในปี 1330 ต่อมาในปี 1370 มีการก่อสร้างวัดใหม่เพิ่มเข้าไปและอุทิศแด่พระแม่มารี สถาปัตยกรรมที่นั่นเดิมเป็นแบบกอธิค แต่หลังจากการบูรณะปฏิสังขรณ์ติดต่อกันมาตั้งแต่ศตวรรษที่สิบแปด กลายเป็นวัดแบบบาร็อก อารามนักบวชนี้ยังเป็นที่ผลิตเหล้าและเบียร์ที่เหล่านักบวชทำกันเองที่นั่นตั้งแต่ยุคกลาง และได้กลายเป็นสินค้านำรายได้มาทำนุบำรุงศาสนาและอารามที่ตั้งของอารามและของเมืองนี้สวยงามน่าทึ่งเพราะอยู่ในหุบเขาแอลป์นั่นเอง อารามที่เอ็ดทาลนี้เป็นศูนย์การเรียนการสอนสำหรับชุมชนในแถบบาวาเรียนี้ เด็กๆในหมู่บ้านโอบาร์มาเกา เมื่อจบจากโรงเรียนในหมู่บ้านก็ไปเรียนต่อณสำนักเรียนที่เอ็ดทาล และประสบความสำเร็จในชีวิตในแขนงต่างๆ บ้างกลับไปเป็นครูสอนหนังสือที่หมู่บ้าน ปัจจุบันยังมีสถาบันการเรียนการสอนที่นั่นอยู่ไม่เปลี่ยนแปลง ความสำคัญของเมืองเอ็ดทาล เพิ่มขึ้นตามลำดับจนได้เป็นเมืองศูนย์กลางศูนย์หนึ่ง ชาวบ้านโอบาร์มาเกา ได้ฝึกงานแกะสลักจากที่นี่ เพราะงานไม้แกะสลักเริ่มขึ้นจากที่นี่ เพื่อประดับตกแต่งอารามวัด เมื่อชาวบ้านทำงานไม้ขึ้นได้สำเร็จก็มักส่งไปรวมกันที่นั่นเพื่อขายแก่เมืองอื่นๆ เมืองเอ็ดทาลจึงมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับหมู่บ้าน โอบาร์มาเกา ในแบบของวัดแม่ผู้อุปถัมภ์

ระหว่างเมืองพาร์เท็นكيرเคิน (Partenkirchen) และโอบาร์ามาเกา ทำให้ชาวบ้านมีรายได้เพิ่มขึ้น และยังเท่ากับว่าหมู่บ้านนี้ถูกยกขึ้นเป็นเอกเทศในตลาดโลก ได้ช่วยให้งานไม้แกะสลักของหมู่บ้านแพร่ออกไปทุกทิศ ชาวบ้านก็มีโอกาสรับรู้แนวโน้มใหม่ๆ ของลูกค้านำเข้าต่างแดนด้วย ที่ตั้งอันวิเศษนี้ทำให้เป็นที่หมายปองของชนกลุ่มต่างๆ ตลอดมา โอบาร์ามาเกาจึงตกอยู่ในมือของเจ้าผู้ครองที่เปลี่ยนไปหลายต่อหลายคนตลอดหลายศตวรรษ ช่วงที่โดดเด่นที่สุดของหมู่บ้าน คือ เมื่อถูกผนวกเข้าเป็นส่วนหนึ่งของดินแดนในปกครองของดยุคแห่งบาวาเรีย (Bavaria ในภาษาอังกฤษ และ Bayern [บาย-อัน] ในภาษาเยอรมัน)

รายได้จากการบริการด้านคมนาคมและที่พักอาศัยให้กับผู้สัญจรผ่านเข้าออกหมู่บ้านนี้ ทำให้ชาวบ้านพอมีอันจะกินอย่างสุขสบายพอตัว ยกเว้นในช่วงฤดูหนาวเท่านั้นเมื่อหิมะตกปกคลุมทำให้การเดินทางไม่สะดวก ชาวบ้านออกไปไหนไม่ได้ไกล ฤดูหนาวจึงเป็นช่วงคนว่างงาน ไม่มีรายได้ แต่ชาวบ้านก็สร้างงานประเภทใหม่ขึ้นทำระหว่างฤดูหนาว นั่นคือการแกะสลักไม้ การแกะสลักไม้ที่นั่นปรากฏระบุไว้ในจารึกยุคกลางตั้งแต่ปี ค.ศ. 1111 ว่าบาทหลวงจากเมืองโรเทินบูค (Rottenbuch) ได้นำงานฝีมือเป็นไม้แกะสลักรูปลักษณะของสิ่งของเครื่องใช้ในบ้าน จากหมู่บ้านอัมมาเกา (Ammergau หมู่บ้านลุ่มแม่น้ำ Ammer) ติดตัวไปยังดินแดนแบทท์ส์ก้าเดิน (Berchtesgaden) ยังมีบันทึกนักท่องเที่ยวชาวฟลอเรนซ์ชื่อ ฟรันเชสโก เว็ตตอรี (Francesco Vettori, 1508) ที่ระบุว่าชาวบ้านส่วนใหญ่ แกะสลักไม้กางเขน ฝีมืองามประณีต เพื่อนำไปขายในถิ่นอื่นๆ ในปี 1563 ช่างแกะสลักของหมู่บ้านได้รับตราตั้งจากเจ้าอาวาสแห่งเมืองเอ็ดทัลที่เป็นเหมือนรหัสหรือโลโก้เฉพาะสำหรับงานฝีมือของหมู่บ้านนี้ ทั้งได้ออกบัญญัติระบุว่า ลูกหลานแท้ๆ ของนายช่างไม้แกะสลักเท่านั้น ที่มีสิทธิ์เรียนและค้าขายงานไม้แกะสลัก ต่อมาในปี 1681 มีบัญญัติออกใหม่อนุญาตให้ชาวบ้านโอบาร์ามาเกา มีสิทธิ์เรียนและสอนการแกะสลักไม้ ซึ่งเท่ากับยอมรับและประกาศยกระดับฝีมือความชำนาญของชาวบ้านนี้

สิ่งประดิษฐ์ที่เป็นไม้แกะสลักในตอนแรกเป็นรูปลักษณะของสิ่งของเครื่องใช้ในบ้านก่อนอื่นใด แล้วจึงเพิ่มรูปลักษณะแบบอื่นๆ เข้าไปตามค่านิยมของ

ชาวบ้าน โดยเฉพาะตั้งแต่ปี 1760 ช่างแกะเริ่มประดิษฐ์รูปลักษณะทั้งหลายที่ประกอบฉากการเกิดของพระเยซูในคอกวัว (Weihnachtskrippe หรือ Christmas Crib) นอกจากโจเซฟ พระแม่มารี พระเยชูองค์น้อย ยังมีชาวบ้านสัตว์เลี้ยงและสามกษัตริย์ผู้เดินทางไปคารวะชื่นชมและเทวทูตแบบต่างๆ เช่น เทวทูตนักดนตรีเป็นต้น ก่อนหน้านั้นสิ่งประดับชุดกำเนิดพระเยซูสำหรับเทศกาลคริสต์มาสมักทำจากกระดาษและผ้าเป็นสำคัญ ชุดไม้แกะเนื้อหานี้พัฒนาต่อมา มีการแทรกเหตุการณ์อื่นๆเข้าไปข้างเคียงพร้อมรายละเอียดปลีกย่อยต่างๆที่เพิ่มเข้าไปในฉาก แล้วแต่ว่าฉากประดับนี้จะไปตั้งบนพื้นที่กว้างใหญ่เพียงใด ถ้าไปประดับที่วัด จะเป็นมุมหนึ่งในวัด บนพื้นที่ใหญ่ ตั้งวางกันบนพื้นเลย รูปลักษณะที่ประดิษฐ์ขึ้นจึงต้องขยายขนาดตามไปด้วยเพื่อให้สมมาตรกับพื้นที่ เล่ากันว่างานเนรมิตชุดกำเนิดพระเยซูสำหรับประดับวัดประจำหมู่บ้านที่ใช้เวลาทำถึงร้อยปีนั้น งามประณีตและวิจิตรพิสดารมาก จนพระเจ้าลูทวิกที่สอง (Ludwig II) ต้องเสด็จไปชมที่หมู่บ้านโอบาร์มาเกาในปี 1872 และทรงพอพระทัยมาก งานแกะชุดใหญ่นี้ต่อมาถูกย้ายไปตั้งประดิษฐานในพิพิธภัณฑ์ของหมู่บ้าน เพื่อให้ผู้คนที่ผ่านมาได้เห็นและชื่นชมกันอย่างทั่วถึง

การแกะสลักไม้ได้กลายเป็นศิลปะที่ขึ้นหน้าขึ้นตาของหมู่บ้านโอบาร์มาเกา เป็นที่กล่าวขวัญนอกดินแดนภาคใต้ของเยอรมนีออกไปสู่นานาชาติประเทศเริ่มจากการเป็นธุรกรรมภายในครอบครัว เป็นธุรกิจขนาดเล็กส่งขายแก่พ่อค้าในหมู่บ้าน หรือแก่ช่างแกะสลักด้วยกัน ผู้จะออก “แบกร่ำขาย” ไปในถิ่นต่างๆ ด้วยการแบกผลผลิตรวมกันบนแคร่ไม้ที่จัดทำเหมือนเครื่องหลังแบบเป้ (kraxe) ไม่นานต่อมา เมื่อการค้าปลีกขยายตัวออกไป มีการก่อตั้งศูนย์รวมและเผยแพร่ผลิตภัณฑ์ขึ้นหลายแห่ง สร้างเป็นเครือข่ายการตลาดแบบใหม่ขึ้น แยกฝ่ายผลิตและฝ่ายขายปลีกออกจากกัน เกิดอาชีพพ่อค้าผู้นำผลผลิตออกไปเร่ขายในถิ่นอื่นๆทั่วยุโรป¹⁰แบบไปถึงหน้าบ้านเลยทีเดียว ตั้งแต่ศตวรรษที่สิบแปด งาน

¹⁰ ภาพพ่อค้าผู้แบกผลงานไม้แกะสลักรูปลักษณะต่างๆ ก็ได้กลายเป็นเนื้อหาหนึ่งของสิ่งแกะสลักของชาวบ้านนี้ด้วยเช่นกัน แสดงชัดเจนว่าพวกเขามีได้สัมผัสบาทของพ่อค้า “แบกร่ำ” เหล่านี้ผู้มีส่วนสำคัญในการเผยแพร่ศิลปะและชื่อเสียงของชาวบ้านนี้

2) ภาพพ้อค้าแบกเร่ขายผลิตภัณฑ์งานไม้แกะสลัก เป็นเนื้อหาหนึ่งของงานไม้แกะสลักด้วย รูปปั้นไม้มีขนาดใหญ่เท่าคนจริงเลยทีเดียว ตั้งประดับอยู่หน้าร้านขายผลิตภัณฑ์งานไม้แกะสลักในหมู่บ้าน

ไม้แกะสลักของหมู่บ้านนี้มีขายออกไปทั่วโลกแล้ว ทั้งรูปไม้กางเขน (ชาวคริสต์มีไม้กางเขนประจำบ้านไม่น้อยกว่าสามสี่อันต่อครัวเรือน) รูปนักบุญ รูปประดับในฉากกำเนิดพระเยซู รูปเครื่องใช้ไม้สอยในครัวเรือน และของ

สะสมหรือของเล่นแบบต่างๆ งานไม้แกะสลักในปัจจุบันได้วิวัฒนาการขึ้นตามค่านิยมของแต่ละยุคสมัย เช่น ชายหนุ่มเล่นดนตรี ผู้หญิงกำลังวิดน้ำหรือเด็กๆ ในอิริยาบถต่างๆ มีทั้งเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชาย เล่นกัน อ่านหนังสือ เล่นดนตรี ร้องเพลง นอนหลับ ไปโรงเรียน เป็นต้น และยังมีรูปสัตว์ประเภทต่างๆ หรือรูปลักษณะอื่นๆ อีกมาก¹¹ ชาวเยอรมันยังนิยมซื้อรูปไม้จำหลักเป็นของขวัญวันเกิดแก่เด็กและลูกหลาน

¹¹ ประมาณหนึ่งเดือนก่อนคริสต์มาสในเยอรมนี ตามเมืองต่างๆ จะเปิดตลาดคริสต์มาสเพื่อให้ประชาชนไปเดินหาซื้อของประดับบ้านในเทศกาลแห่งครอบครัว ไปซื้อของขวัญที่จะมอบให้แก่กัน ตามชนบทที่มี ส่วนใหญ่เป็นสิ่งผลิตจากงานฝีมือ ที่ทำกันมาในช่วงฤดูหนาวหรือในยามว่าง ตลาดคริสต์มาสในเยอรมนีสืบทอดมาจากค่านิยมการประดิษฐ์สิ่งของเครื่องใช้และการใช้เวลาว่างในช่วงฤดูหนาวที่ทุกคนเก็บตัวไม่ไปไหนไกลหรือเตร็ดเตร่จนกลางดึก เป็นตลาดกลางแจ้งในจัตุรัสใหญ่ของแต่ละเมือง ตลาดเริ่มในตอนหัวค่ำ หลากสีสันจากแสงไฟและจากสรรพสิ่งที่ผู้ทำนำไปตั้งขาย เดินตลาดพิเศษเฉพาะเทศกาลแบบนี้สนุกสนานทีเดียว ผู้คนไปที่ตลาด ยิ้มแย้มแจ่มใสที่ได้เห็นของเล่นแบบต่างๆ เหมือนได้กลับเป็นเด็กอีกครั้งหนึ่ง มีสปิริตสูง สร้างบรรยากาศที่อบอุ่นขึ้นได้ในความหนาวเย็นของอากาศเดือนพฤศจิกายนและเดือนธันวาคม ปัจจุบันมีสินค้าอุตสาหกรรมจากจีนเข้าไปด้วย

ในปัจจุบันมีนายช่างฝีมือที่เปิดบ้านให้คนเข้าไปชมการแกะสลักประจำวัน ที่เขาทำอยู่และสามารถซื้อผลงานของเขาได้เลยที่บ้าน ศิลปะการแกะสลักไม้ยังคงทำกันเรื่อยมาจนถึงทุกวันนี้ แม้ว่าจำนวนศิลปินนักแกะสลักไม้ในหมู่บ้านได้ลดลงไปมาก เหลือประมาณห้าสิบคน แต่เมื่อเทียบจำนวนประชากรในหมู่บ้านที่มีราวห้าพันกว่าคนก็ยังไม่ถือว่าสำคัญอยู่ ในหมู่บ้าน (บนถนน Ludwig Lang Strasse) มีสถาบันรัฐเพื่อการเรียนการสอน จรรโลงและถ่ายทอดความรู้และพัฒนาฝีมือแก่อนุชนรุ่นต่อมา (เช่นที่ Pilatushaus โปรดดูต่อข้างล่างนี้) กิจกรรมที่ทำในระหว่างฤดูหนาว ได้กลายเป็นงานประจำ เป็นอาชีพ หรือเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์แนวคิดศิลปะแขนงนี้ต่อมาจนทุกวันนี้ และในที่สุดงานไม้แกะสลักเป็นเอกลักษณ์เฉพาะอย่างหนึ่งของวัฒนธรรมพื้นบ้านของเยอรมนี

ไม้เป็นวัสดุชนิดเดียวในงานแกะสลักของศิลปินชาวบ้านโอบาร์มาเกา ใช้แต่ไม้สน (spruce) บางทีก็ใช้ไม้จากต้นโลม (Lime tree หรือในภาษาเยอรมันเรียกว่า ต้นลินเดน - linden) ไม้สองชนิดนี้มีลวดลายเนื้อไม้ที่แตกต่างจากเนื้อไม้อื่น ทำให้งานแกะสลักของถิ่นนี้มีเอกลักษณ์เฉพาะผิดจากงานแกะสลักไม้อื่นๆที่ใช้ไม้โอ๊คหรือไม้อื่น ในแถบอื่นๆของประเทศ นายช่างใช้วัสดุแบบอื่นเข้าช่วยเช่นลวด โลหะ พลาสติก และเครื่องกลไกสมัยใหม่ ประกอบกันทำฐานไขว้ เป็นกล่องสี่เหลี่ยมหรือทรงกลม กลายเป็นกล่องดนตรีตามรสนิยมที่พัฒนาไปตามยุคสมัย เมื่อไปประเทศเยอรมนีจะเห็นร้านค้าที่ขาย “ของเล่น” แบบนี้โดยเฉพาะ เป็นของเล่นหรือของสะสมราคาแพงทีเดียว เป็นราคาของฝีมือบวกวิญญาณสำนักอันละเอียดอ่อนของศิลปินผู้ทำ ผลผลิตจากการแกะสลักที่เห็นกันตามร้านที่หมู่บ้านโอบาร์มาเกา ย่อมมีคุณภาพและฝีมือแตกต่างกัน รวมทั้งที่มีผลผลิตแบบอุตสาหกรรมจากเอเชียที่ปะปนสอดแทรกในหมู่ช่างฝีมือแท้ๆของนายช่างชาวเมืองเอง

สิ่งแรกที่เตะตาผู้คนที่ผ่านเข้าไปในหมู่บ้านโอบาร์มาเกา ไม่ว่าจะอยู่ในเมืองนี้นานมากน้อยเพียงใด คือจิตรกรรมเฟรสโกที่ประดับกำแพงอาคารบ้านเรือนในหมู่บ้านนี้ เป็นสิ่งดึงดูดสายตาจนเกือบจะเป็นเอกลักษณ์แบบหนึ่ง ในความเป็นจริงการประดับอาคารด้านนอกด้วยจิตรกรรมเฟรสโกแบบนี้ เห็นได้

ทั่วไปในแคว้นบาวาเรียและบางส่วนของแคว้นตีรอล (Tyrol) ของออสเตรีย แต่ที่พิเศษคือมีภาพเกี่ยวเนื่องกับคริสต์นาฏกรรมจำนวนมากว่า นอกเหนือจากภาพชีวิตชาวบ้านและภาพจากเทพนิยายพื้นบ้าน เฟรสโก้แบบนี้เรียกกันในภาษาเยอรมันว่า ลุฟท์มาเลอร์าย (Lüftmalerei ที่แปลได้ว่า จิตรกรรมในอากาศ) เทคนิคการเนรมิตเฟรสโก้แบบนี้เข้าใจว่ามาจากการประดับด้านหน้าอาคารในศิลปะบาโรกในประเทศอิตาลีและภาคใต้ของเยอรมนี¹² และเริ่มนิยมกันในแถบหุบเขาแอลป์ในศตวรรษที่สิบแปดเท่านั้น ในตอนนั้นพ่อค้าและนายช่างฝีมือผู้ร่ำรวยต้องการเสริมหน้าตาด้วยการประดับเฟรสโก้ด้านนอกของอาคารที่พักหรือร้านค้าให้ทุกคนได้เห็น ตัวอย่างเฟรสโก้ที่สวยงามเป็นพิเศษในหมู่บ้านนี้คือเฟรสโก้ที่ประดับอาคารพิลาตุสเฮาส์ (Pilatushaus) (โปรตุเกสในบทความข้างล่างนี้) โดยเฉพาะด้านที่ติดสวน เสนอภาพพิลาตกำลังตัดสินความกรณีพระเยซู

สุดทางถนนเคอนิก-ลูตวิก-ชตรัสเซ (König-Ludwig-Strasse) ในหมู่บ้านนี้มีเนินสูงที่เป็นที่ตั้งของประติมากรรมหินอ่อนขนาดใหญ่เล่าเหตุการณ์พระเยซูถูกตรึงบนไม้กางเขน มีอัครทูตจอร์จและพระแม่มารีย์ชานาอยู่สองข้างไม้กางเขน (Kreuzigungsgruppe) ความสูงทั้งหมดคือ 12.192 เมตร เป็นอนุสาวรีย์หินอ่อนที่พระเจ้าลูตวิกที่สองทรงประทานให้แก่ชาวบ้านโอบาร์ามาเกา หลังจากทีพระองค์ได้เสด็จมาชมการแสดงคริสต์นาฏกรรมรอบพิเศษที่หมู่บ้านนี้ในปี 1871 การแสดงรอบพิเศษนี้เพื่อพระองค์โดยเฉพาะมิได้เป็นการแสดงปกติเพื่อชาวบ้านและสาธารณชน มีผู้ติดตามพระองค์ผู้เข้าชมการแสดงด้วยอีกสี่คนเท่านั้น พิธีเปิด

¹² การเรียกเฟรสโก้แบบนี้ในภาษาเยอรมันว่า ลุฟท์มาเลอร์าย (Lüftmalerei) นั้น ชาวบ้านโอบาร์ามาเกา จะพอใจกับคำอธิบายว่า มาจากชื่อบ้านหลังหนึ่งว่า Zum Lüftl ของ Johann Joseph Zwink (ผู้มีผลงานอยู่ในช่วงปี 1735-53) ผู้เป็นจิตรกรชั้นครู เขาได้ตกแต่งประดับอาคารในหมู่บ้านหลายแห่ง รวมทั้ง Pilatushaus การเนรมิตเฟรสโก้แบบนี้ เริ่มตั้งแต่การทาสีน้ำผสมสารเกลือแร่บางชนิดลงบนกำแพงที่เพิงฉาบปูนปลาสเตอร์สดๆเปียกๆอยู่ สีจะแห้งติดแน่นบนกำแพงปูนนั้นเลยและไม่ละลายน้ำอีก เทคนิคนี้เป็นกรรมวิธีหนึ่งของการสร้างภาพลวงตา (trompe d'oeil) ที่ทำให้ภาพวาดสองมิติดูเหมือนภาพสามมิติที่ใกล้เคียงความเป็นจริงมากกว่า จึงลวงตาคนดู

อนุสาวรีย์นี้ทำที่หมู่บ้านในวันที่ 15 เดือนตุลาคมปี 1875 เพื่อฉลองวันคล้ายวันประสูติครบห้าสิบชันษาของพระมารดาของพระเจ้าลูตวิกที่สอง ในการทำอนุสาวรีย์ขนาดใหญ่นี้ขึ้นไปบนเนินเขา มิใช่เป็นเรื่องง่ายเลย พระองค์ได้ส่งรถม้าพิเศษที่ทรงเจาะจงให้สร้างเพื่อนำอนุสาวรีย์ขึ้นมายังหมู่บ้านและนำขึ้นไปประดิษฐานบนเนินเขา เกิดอุบัติเหตุรถม้าคว่ำและทับนายช่างจำหลักหินคนสำคัญกับนายช่างตัดหินเสียชีวิต มีผู้สังเกตว่า เหตุการณ์เกิดขึ้นหลังจากที่พระองค์เสด็จมาที่หมู่บ้าน และทรงสั่งให้ถ่ายภาพฉากการแสดงคริสตนาฏกรรมไว้¹³

ในหมู่บ้านมีพิพิธภัณฑ์ (Oberammergau Museum) ที่ กีโด ลัง (Guido Lang, 1865-1921) เป็นผู้ให้สร้าง เขาเป็นผู้แทนจำหน่ายและเผยแพร่ผลงานแกะสลักของหมู่บ้านนี้ ได้จ้างสถาปนิกจากเมืองมิวนิก ชื่อฟรันซ เซล (Franz Zell) มาออกแบบและควบคุม พิพิธภัณฑ์นี้เปิดตั้งแต่เดือนพฤษภาคมปี 1910 และปี 2010 ครบรอบร้อยปีของการสถาปนาพิพิธภัณฑ์ อาคารพิพิธภัณฑ์จึงเป็นอาคารที่เก่าแก่ที่สุด สำคัญที่สุดและสวยที่สุดในประวัติศาสตร์วัฒนธรรมของแคว้นบาวเวเรีย การแกะสลักไม้ในหมู่บ้านก็ทำกันมากกว่าห้าร้อยปี ที่นี่จึงรวมผลงานไม้แกะสลักตั้งแต่ศตวรรษที่สิบเจ็ดเป็นต้นมา และรวมผลงานฝีมือชั้นครูแสดงไว้เป็นจำนวนมาก ผู้ไปชมจะได้เห็นงานฝีมือชั้นเยี่ยมเป็นรูปไม้กางเขนข้างรูปพระเยซู พระแม่มารีย์ นักบุญ ของเล่นเป็นไม้ทาสี เป็นกล่องเครื่องเย็บปักถักร้อย หรือเป็นสิ่งทับกระดาษที่แกะจากต้นไม้เมเปิลหรือจากต้นไม้อื่น รวมทั้งประติมากรรมไม้จำหลักสมัยใหม่เป็นต้น ทั้งหมดเป็นพยานหลักฐานของฝีมือและ

¹³ ฝ่ายจัดการแสดงได้บอกแก่ผู้เข้าชมด้วยจดหมายและด้วยวาจาก่อนการแสดงทุกครั้งและทูลรอบว่า ห้ามมิให้ถ่ายภาพใดๆทั้งสิ้นระหว่างการแสดง อาจเพื่อกระชับจิตสำนึกของผู้ดูว่านี่ไม่ใช่การแสดงเพื่อความบันเทิง เป็นการแสดงเพื่อจุดมุ่งหมายของการแก้บน จึงขอให้ผู้ชมเคารพเจตจำนงดังกล่าว ไม่มีการขู่ว่า ผู้ขัดขืนอาจประสบเคราะห์ วันที่ข้าพเจ้าไปชมนั้นไม่ปรากฏมีผู้ใดฝ่าฝืน แต่กรณีของพระเจ้าลูตวิกที่สองที่ทรงสั่งให้ถ่ายรูปจึงเป็นสิ่งเตือนใจอย่างหนึ่ง การแสดงนี้ไม่มีการถ่ายทำเพื่อจัดเป็นแผ่นซีดีออกจำหน่าย ไม่ว่าจะเป็นการแสดงรุ่นไหนปีไหน ภาพที่เราดูได้จากพิพิธภัณฑ์การแสดงคริสตนาฏกรรม เป็นภาพของคณะผู้จัดทำเท่านั้น เข้าใจว่าถ่ายในขณะที่มีการซ้อมใหญ่

วิญญาณสร้างสรรค์ของชาวบ้านโอบารามาเกา ดังกล่าวไว้ข้างต้น ประดิษฐานกรรมชุดกำเนิดพระเยซูที่งามวิจิตรประณีตของหมู่บ้านนี้อยู่ในห้องที่จัดเป็นพิเศษชั้นล่างของพิพิธภัณฑ์ พิพิธภัณฑ์นี้เหมือนเอกสารด้านสังคมของหมู่บ้าน ชีวิตในหมู่บ้าน ชีวิตประจำวันของชาวบ้าน ระบบการค้าขายเป็นต้น และแน่นอนที่สุด พิพิธภัณฑ์นี้มีนิทรรศการประวัติการจัดแสดงคริสต์นาฏกรรม การพัฒนาบทละครพร้อมดนตรีประกอบ การเปลี่ยนแปลงในการจัดฉาก ในเครื่องแต่งกายของตัวละครในแต่ละยุค เป็นต้น พร้อมสำเนาบทละครฉบับปี 1662 ที่เป็นฉบับที่เก่าแก่ที่สุดที่เหลือตกทอดมา ในแต่ละโอกาสยังมีการจัดนิทรรศการผลงานด้านศิลปะของศิลปินปัจจุบันอีกด้วย

สถานที่อีกแห่งที่ต้องกล่าวถึง มีชื่อเรียกว่า ปิลาตุสเฮาส์ (Pilatushaus) และโดยเฉพาะเฟรสโกฝีมือของ ฟรันส์ เซอร์ฟ ฌวงค์ (Franz Seraph Zwink, 1748-1792) ผู้สืบสานงานเฟรสโกต่อจากบิดา J.J.Zwink ดังกล่าวในเชิงอรรถข้อ 12) ที่ประดับกำแพงของอาคารตั้งแต่ปี 1784 อาคารนี้เป็นศูนย์การเรียนรู้การสอนศิลปะการแกะสลักไม้ของหมู่บ้านที่เป็นสถาบันที่ได้รับการรับรองจากรัฐ ปีกหนึ่งของอาคารชั้นล่างเป็นห้องแกะสลักที่เปิดให้คนเข้าไปชมการทำงานของศิลปิน มีการเนรมิตงานฝีมือด้านอื่นด้วยเช่นจิตรกรรมประดับไม้ เป็นต้น ผู้เข้าชมจะได้เห็นฝีมือและเทคนิคของพวกเขาขณะทำงานอย่างใกล้ชิด ในอาคารมีนิทรรศการศิลปะจิตรกรรมหลังกระจก (Paintings behind Glass)¹⁴ ที่รวมวัตถุสะสมจากศิลปะด้านนี้ไว้ได้มากกว่าหนึ่งพันชิ้น โดยเฉพาะเมื่อโจฮัน คริส (Johann Krötz, 1858-1919) เจ้าของบริษัทกลั่นเบียร์ที่เมืองมูร์เนา (Murnau) ได้นำสมบัติสะสมที่เป็นงานจิตรกรรมหลังกระจกทั้งหมดมามอบให้ ในปี 1955

¹⁴ นอกจากด้านไม้แกะสลักแล้ว ยังมีผลงานกระจกเคลือบสี ที่เจาะจงเรียกเป็นภาษาฝรั่งเศสว่า verre églomisé ที่แปลเป็นภาษาอังกฤษไว้ว่า world behind glass เป็นจิตรกรรมบนด้านหลังของกระจก กรรมวิธีนั้นเริ่มด้วยการแกะภาพลงบนด้านหลังของแผ่นกระจกแล้วใส่วัตถุภาพตามจินตนาการบนด้านหน้าของกระจก กรรมวิธีนี้เริ่มขึ้นในศตวรรษที่สิบแปดที่มูร์เนา และ โอบารามาเกา ที่ได้กลายเป็นเนรมิตศิลป์อีกแบบหนึ่งที่วิวัฒนาการพัฒนาต่อกันมาบนดินแดนนั้น พิพิธภัณฑ์ใน ปิลาตุสเฮาส์ ได้สะสมผลงานด้านนี้ไว้จำนวนมาก

งานเนรมิตศิลป์เหล่านี้ทำขึ้นในหมู่บ้านโอบาราม่าเกาและในหมู่บ้านรอบๆทะเลสาบสต็อฟเฟิล (Staffel) ที่น่ารู้คือผลงานเหล่านี้เป็นที่สนใจของศิลปินเช่น วาสลีย์กันดินสกี (Wassily Kandinsky) และ ฟรันซ มาร์ก (Franz Marc) ผู้ได้นำเสนอตัวอย่างงานเนรมิตศิลป์จากที่นั่นจำนวนเก้าชิ้นลงพิมพ์ในหนังสือคู่มือแนะนำศิลปะแบบต่างๆเผยแพร่ไปทั่วเยอรมนี (Der Blaue Reiter หรือ The Blue Rider, ปี 1912)

เมื่อกล่าวถึงหมู่บ้าน ย่อมต้องรวมวัดประจำของหมู่บ้านด้วย เพราะวัดเคยเป็นสัญลักษณ์ของหมู่บ้าน หอระฆังของวัดในชนบทที่อาจมองเห็นได้ไกลๆจากหน้าต่างรถไฟที่วิ่งข้ามเมือง ชื่อบอกว่าที่นั่นมีหมู่บ้าน เป็นจุดรวมจิตสำนึกของชุมชนหนึ่ง วัดประจำหมู่บ้านที่นั่นก็เช่นกัน สร้างขึ้นในระหว่างปี 1736-1742 เป็นตัวอย่างที่งดงามตัวอย่างหนึ่งของศิลปะยุครีอ็อกโกโก¹⁵ ภายในวัดทาสีขาวประดับสีทอง ประกอบด้วยประติมากรรมไม้จำหลักฝีมือของชาวบ้านเอง รวมทั้งองค์ประกอบต่างๆ เช่น แท่นบูชา รูปปั้นทุกรูปหรือส่วนที่คิดว่าเป็นหินอ่อนนั้น แท้จริงเป็นงานไม้ทั้งสิ้น เพดานที่ประดับด้วยจิตรกรรมเฟรสโกก็เป็นฝีมือของศิลปินลูกบ้านโอบาราม่าเกาเอง ทั้งหมดรวมกันสร้างบรรยากาศที่สงบและสว่างโปร่งใส ในวัดมีไม้กางเขนบนแท่นบูชาด้านทิศใต้ เบื้องหน้าไม้กางเขนนี้เอง

¹⁵ วัดที่หมู่บ้านโอบาราม่าเกา ปรากฏกล่าวถึงในจารึกปี 1179 หมู่บ้านนี้ตั้งบนเส้นทางค้าสำคัญหลายเส้นที่เชื่อมเยอรมนีกับอิตาลีและกับเมืองต่างๆในหุบเขาแอลป์ ก่อนที่อาคารวัดจะเป็นแบบรีอ็อกโกโกที่เห็นในปัจจุบัน วัดได้ผ่านการปรับปรุงบูรณะและสร้างใหม่มาหลายต่อหลายครั้ง ตั้งแต่วัดอาคารไม้ทั้งหลังเหมือนวัดทั่วไปในต้นยุคกลาง มาเป็นวัดก่อด้วยหินแบบโรมันเนสก์ในยุคกลาง ตามด้วยวัดแบบกอธิคจนถึงศตวรรษที่สิบแปด แต่ละแบบเสื่อมลงไปตามกาลเวลาจนสุดท้ายจะบูรณะปฏิสังขรณ์ได้ ในปี 1736 เหล่านักบวชและชาวบ้านได้ร่วมมือกันสร้างวัดใหม่ โดยมี Joseph Schmuzer เป็นหัวหน้าสถาปนิกกับลูกชาย Franz Xavier Schmuzer ผู้สร้างแท่นบูชาและเนรมิตงานปูนปั้น (stucco) ทั้งหมด ส่วนจิตรกรรมประดับแท่นบูชาและจิตรกรรมเฟรสโกเป็นผลงานของ Matthäus Günther จิตรกรรีอ็อกโกโกฝีมือเยี่ยมที่เป็นที่รู้จักกันดีในยุคนั้น กับจิตรกรลูกบ้านโอบาราม่าเกาเองชื่อ Franz Seraph Zwink ในวัดยังเก็บเอกสารระบุนามชาวบ้านโอบาราม่าเกาผู้เสียชีวิตเพราะโรคระบาด นับเป็นหลักฐานยืนยันสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการจัดแสดงคริสตนาฏกรรมที่หมู่บ้านนี้

3) วัดคาทอลิกหรือที่เรียกกันว่าวัดประจำหมู่บ้าน (St.Peter und Paul) ภายในตกแต่งตามศิลปะรีออคโกโก ให้สังเกตแท่นบูชาทางขวามือที่เห็นพระเยซูบนไม้กางเขน เบื้องหน้าไม้กางเขนนี้เอง ที่ชาวบ้านมารวมกันทำปฏิญญาต่อพระเจ้าในปี 1633 ว่าจะจัดการแสดงคริสต์นาฏกรรมหากหมู่บ้านพ้นจากภัยโรคระบาด

ที่ชาวบ้านไปรวมกันในปี 1633 สวดวิงวอนและบนบานต่อพระเจ้าในยามจนมุม (ดังได้กล่าวมาข้างบน) วัดนี้ชาวบ้านสร้างอุทิศแด่พระแม่มารีและนักบุญปีเตอร์ กับนักบุญปอลที่มาเป็นชื่อเรียกวัด (St.Peter und Paul) วัดนี้เป็นวัดโรมันคาทอลิก ในหมู่บ้านมีวัดโปรเตสแตนต์ (ชื่อในภาษาเยอรมันที่นั่นคือ Die Evangelisch-Lutherische Kreuzkirchengemeinde) อยู่ไม่ไกลจากโรงละคร เป็นวัดแบบเรียบง่ายกว่าเพราะดั้งเดิมเป็นบ้านชาวนา ผู้นับถือนิกายโปรเตสแตนต์ (ตามแนวของมาร์ติน ลูเธอร์) ก็ร่วมการแสดงและเล่นดนตรีในคริสต์นาฏกรรม ปี 2010 ด้วยเช่นกัน ดูเหมือนว่าชาวคาทอลิกกับโปรเตสแตนต์ในหมู่บ้านนี้อยู่เคียงข้างกันไปในความตั้งใจมุ่งมั่นเดียวกันที่จะจรรโลงการปฏิบัติตามคำที่ชาวบ้านในยุคศตวรรษที่สิบเจ็ดได้บนบานไว้ และรวมกันในจิตศรัทธาต่อศาสนาเดียวกัน

การแสดงคริสตนาฏกรรมที่หมู่บ้านโอบาราม่าเกาในเยอรมนี

แม้ในหลักการปลีกย่อยจะแตกต่างกัน หมู่บ้านนี้นับเป็นตัวอย่างของชุมชนที่สามัคคีกลมเกลียวกันทั้งในยามทุกข์และในยามสงบ การจัดแสดงคริสตนาฏกรรมเป็นพยานหลักฐานที่ดีที่สุด

3. โรงละคร

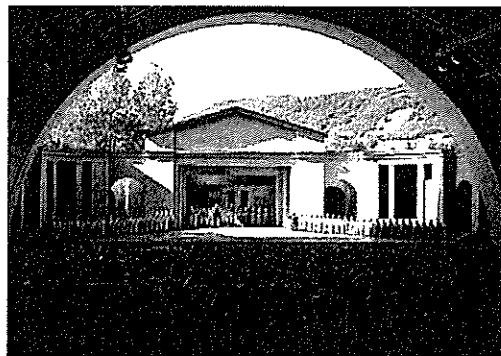
การปฏิรูปคริสต์ศาสนาคริสต์โรมันคาทอลิกในต้นยุคเนอเนสซ็องส์ เอื้ออำนวยให้จัดการแสดงคริสตนาฏกรรมที่สื่อความศรัทธาแก่กล้าในศาสนา ที่น่าสังเกตคือระหว่างปี 1600-1650 มีการสร้างโรงละครเพื่อแสดงคริสตนาฏกรรมโดยเฉพาะในแคว้นบาวาเรียและบนดินแดนใกล้เคียง (ที่เป็นประเทศออสเตรียปัจจุบัน) สลึบแห่งและอีกสองร้อยห้าสิบแห่งในระหว่างปี 1650-1900 แต่ไม่มีการแสดง ณ ที่ใดที่จะมีความหมายมากเท่ากับที่จัดในหมู่บ้านโอบาราม่าเกา ดังได้อธิบายมาข้างต้น

ที่ตั้งโรงละครในปัจจุบันเป็นที่ตั้งเดียวกันมาตั้งแต่ปี 1830 โรงละครแห่งนี้มิได้เป็นโรงละครโรงแรกของหมู่บ้าน โรงแรกนั้นเป็นอาคารเรือนไม้ทั้งหลังแบบเรียบง่าย สร้างขึ้นเหนือพื้นที่ที่เป็นหลุมฝังศพของชาวบ้านที่เสียชีวิตด้วยโรคระบาด โรงแรกใช้เป็นที่จัดแสดงติดต่อกันมาถึงปี 1820 ระหว่างศตวรรษที่สิบเจ็ดสิบแปด มีการจัดฉาก การตกแต่งต่อเติม การเพิ่มกลไก ที่นั่งและวัสดุจำเป็นอย่างอื่น ๆ ถูกนำเข้าไปเพิ่มและปรับปรุงเรื่อยมาตามวิวัฒนาการด้านเทคนิค โดยเฉพาะในปี 1815 เมื่อ นิโกเลา อุมลอค (Nikolaus Umlach) บาทหลวงประจำหมู่บ้านได้ออกแบบเวทีการแสดงใหม่ จึงมีการโยกย้ายอะไรต่ออะไรในโรงละครครั้งใหญ่

การแสดงในปี 1830 ได้ไปจัดบนทุ่งหญ้าผืนกว้างใหญ่ด้านทิศเหนือของหมู่บ้าน ทุ่งหญ้านั้นจึงมีนามเรียกกันต่อมาว่าเป็น “ทุ่งหญ้าคริสตนาฏกรรม” ทุ่งหญ้านี้เองที่เป็นที่ตั้งของโรงละครที่เห็นในปัจจุบัน ในปี 1880 มีการขุดพื้นที่ตรงหน้าเวทีลงไปข้างล่าง เพื่อสร้างให้เป็นที่ตั้งของวงดนตรี เท่ากับว่าผู้ชมจะไม่เห็นนักดนตรีบนเวทีอีกต่อไป ในปี 1890 มีการสร้างหลังคาคลุมเหนือพื้นที่นั่งชมบางส่วน และในปี 1900 พื้นที่นั่งทั้งหมดมีหลังคาปกคลุมโดยมีโครงเหล็กสูงโค้ง

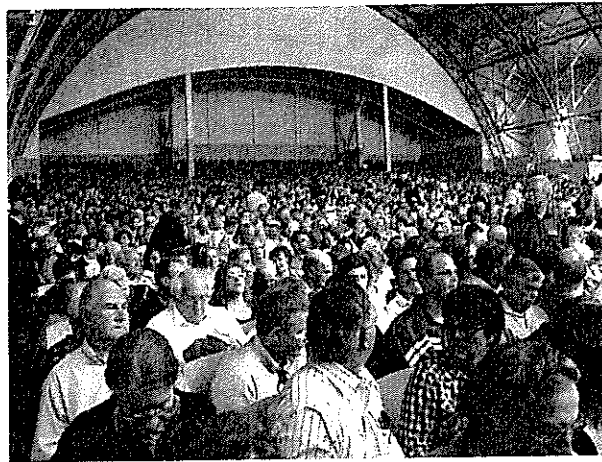

4) หน้าโรงละคร มีสระน้ำพุพร้อมประติมากรรมพระเยซูบนหลังลา(เข้าเมืองเยรูซาเล็ม) มีขอวากขึ้นในท่าประทานพร มีอัครทูตสิบสองคน (สัญลักษณ์ของผู้ยอมตายเพื่อจรรโลงความเชื่อแห่งตน) รูปปั้นพระเยซูตั้งกล่าวอยู่บนฐานที่เป็นหินก้อนใหญ่ มีรอยกรีดเป็นช่องในเนื้อหินเพื่อให้สายน้ำไหลลงในสระ ลักษณะของช่องทางน้ำแบบนี้โยงถึงบาดแผลบนตัวของพระเยซูอย่างชัดเจน ย้ำเตือนชาวคริสต์ว่า พระเยซูยอมหลังเลือดเพื่อช่วยชาวยิวไว้

5) ภาพเวทีแสดงคริสต์นาฏกรรม จากเว็บไซต์ของหมู่บ้านที่ <http://www.passion-play-oberammergau.com/> สถาปัตยกรรมเวทีเป็นแบบโรมันเรียบและสง่า อาคารตรงกลางเวทีมีหลังคา และลึกเข้าไปข้างใน มีหลังคาแบบต่างๆ เป็นที่แสดงฉากภาพนิ่งและละครสดด้วย ให้สังเกตแถวนักร้องที่แยกออกสองข้างเวทีเมื่อต้องการเปิดให้เห็นพื้นที่อาคารกลาง ให้เห็นฉากภาพนิ่งในนั้นเป็นต้น

การแสดงคริสต์นาฏกรรมที่หมู่บ้านโอบารามาเกาในเยอรมนี

6) ภายในโรงละคร พื้นที่บริเวณที่นั่งทั้งหมดมีหลังคาปิดคลุม เมื่อเทียบกับโรงละครแห่งชาติในเมืองหลวงต่างๆของยุโรป ที่นับเป็นโรงละครแบบเรียบง่ายที่สุด สมถะแบบพอเพียง ผู้ชมส่วนใหญ่มีอายุเฉลี่ยวัยกลางคนแล้ว

บนเสาหกเสา ยึดหลังคาไว้ทั้งหมด ปัจจุบันก็ยังเป็นเช่นนั้น ในปี 1930 มีการออกแบบสร้างเวทีใหม่อีก สร้างเวทีเปิดโล่งไม่มีหลังคา ปีนั้นจอร์จ โจฮัน ลัง(Georg Johann Lang) เป็นผู้นำกับการแสดง และไรมอนด์ ลัง(Raimund Lang) (ผู้จะกำกับการแสดงคริสต์นาฏกรรมปี 1950) เป็นผู้รับผิดชอบในการก่อสร้างครั้งนั้น ในปี 1950 อาคารโรงละครขยายยึดตัวไปตามยาว เพื่อรองรับจำนวนผู้ชมที่เพิ่มขึ้นทุกๆครั้ง ที่นั่งที่เคยเป็นม้านั่งยาวๆเรียงเป็นแถว ก็เปลี่ยนมาเป็นเก้าอี้ที่มีพนัก และที่พนักแขน เช่นนี้ทำให้โรงละครมีที่นั่งทั้งหมด 5,200 ที่นั่ง โรงละครจะคงเป็นอย่างนี้จนถึงการแสดงปี 1990

การปรับปรุงบูรณะโรงละครครั้งใหญ่ยังมีอีกภายหลังการแสดงปี 1990 ชาวบ้านตกลงเป็นเอกฉันท์ว่าทั้งภายในโรงละครและด้านหน้าภายนอกอาคารต้องเปลี่ยนใหม่หมด ภายในควรสะดวกสบายเพียงพอและเวทีก็ต้องนำเครื่องกลไกสมัยใหม่เข้าช่วย ดังนั้นในปี 1997 ชาวบ้านมารวมกันออกเสียงเลือกโครงการพัฒนาโรงละครที่มีผู้เสนอสามแบบ เมื่อออกเสียงกันแล้วก็ได้จัดการทำตามแบบที่ตกลงกัน จนแล้วเสร็จภายในสองปี ได้โรงละครใหม่ที่สวยงาม ที่นั่ง

7) เมื่อเข้าไปในโรงละคร เห็นห้องโถงกว้างใหญ่จัดนิทรรศการเกี่ยวกับการแสดงคริสตนาฏกรรม มีรูปภาพของผู้แสดงและการแสดงในสมัยก่อนๆ รวมทั้งข้อมูลเอกสารและเทปบันทึกเสียงดนตรีให้ฟังเป็นตัวอย่าง เหนือขึ้นไป(ชั้นบน) เป็นที่จัดแสดงอุปกรณ์ เครื่องแต่งกายที่ใช้ในการแสดงในรอบปีที่ผ่านมา พร้อมรายละเอียดข้อมูลอย่างชัดเจนที่สุด เป็นข้อมูลที่บริบูรณ์ที่สุด

ใหม่ มีระบบทำความร้อนฝังอยู่ใต้พื้น บริเวณพื้นที่หลังเวทีตลอดจนเครื่องมือเครื่องกลไกที่ใช้ ได้เปลี่ยนให้ทันสมัยและมีประสิทธิภาพมากขึ้น ห้องเก็บเสื้อผ้า ห้องแต่งตัว ก็ขยายออกกว้าง เพิ่มห้องสุขาและความสะดวกในการใช้ ห้องโถงที่เข้าสู่โรงละคร ได้รับการปรับปรุงใหม่เพื่อให้ผู้ชมที่ต้องนั่งรถเข็นเข้าออกได้สะดวก เพิ่มพื้นที่นิทรรศการ การปรับปรุงยังรวมถึงการติดตั้งระบบกันไฟ การป้องกันส่วนประกอบที่เป็นเหล็กกล้าและที่เป็นเครื่องไม้ ทั้งยังปรับเปลี่ยนโฉมหน้าของอาคารทั้งหลัง โรงละครปรับใหม่นี้มีที่นั่ง 4,700 ที่ ทั้งหมดมีหลังคาปกคลุมทั้งสกายและพลอดักซ์¹⁶ ระบบเสียงภายในก็ยอดเยี่ยม ที่ทำให้ผู้ชมทุกคนไม่ว่านั่ง ณ ตำแหน่งใดจะได้ยินคำพูดบนเวทีโดยที่ผู้แสดงไม่ต้องใช้ไมโครโฟนหรือต้องติดตั้งเครื่องขยายเสียงใดๆ และตำแหน่งที่นั่งก็ทำให้สามารถมองเห็น

¹⁶ โรงละครในปี 2010 มีที่นั่งทั้งหมด 4,720 ที่ การปรับปรุงโรงละครครั้งนี้ เป็นโอกาสให้ชาวบ้านต้องหันมาพิจารณาว่าควรอนุมัติให้โรงละครในการแสดงอื่นๆไหมในปีที่ไม่มี การแสดงคริสตนาฏกรรม เพราะน่าเสียดายที่จะถูกปิดเงียบไปเลยตลอดเก้าปี ผลของ

การแสดงคริสตนาฏกรรมที่หมู่บ้านโอบาร์อัมเกาในเยอรมนี

8) เครื่องแต่งกายของคหบดีชาวยิว
พร้อมเครื่องสวมศีรษะ จาก
นิทรรศการเครื่องแต่งกายชั้นสอง
ของโรงละคร

9) เครื่องแต่งกายของเทวทูตที่จัด
แสดงไว้ ณ ชั้นล่างของพิพิธภัณฑ์
Oberammergau Museum

เวทีที่ยกระดับขึ้นได้ชัดเจน

อาคารโรงละครที่เห็นในปี 2010 นั้นเป็นผลจากการปรับปรุงครั้งใหญ่ในปี 2000 ด้านหน้าเป็นบริเวณจัดนิทรรศการที่รวมสรรพสิ่งที่เคยใช้ในการแสดง ภาพถ่ายของบุคคลรุ่นก่อนผู้เคยแสดงในบทต่างๆ เสื้อผ้าที่ใช้ในการแสดงแต่ละยุค พร้อมข้อมูลและเอกสารภาพประกอบมากมาย กำแพงชั้นปีระหว่างบริเวณห้องโถงที่เป็นที่จัดนิทรรศการกับบริเวณโรงละครที่เป็นพื้นที่นั่งยกระดับไล่เลี่ยจากสูงลงสู่ที่ต่ำภายในอาคารทรงยาว แล้วจึงเป็นเวทีที่ตั้งยกระดับขึ้น ในปี 2010 นี้มีนวัตกรรมใหม่ที่เพิ่มเข้าไปคือ หลังคาใหญ่เหมือนโดมครึ่งวงกลมที่สามารถขับเคลื่อนให้เข้าปิดพื้นที่เวทีได้ทั้งหมด เนื่องจากการแสดงในตอนกลางคืนนั้น อากาศเย็นถึงหนาวโดยเฉพาะในเดือนกันยายนและตุลาคม (โรงละครจัดผ้าห่มแจกให้คลุมกันหนาวด้วย) เวทีที่โล่งเปิดสู่ท้องฟ้าขึ้น เห็นทัศนียภาพของเนินเขาสวยงามก็จริง แต่นั่นหมายความว่า ผู้แสดงต้องพร้อมที่จะแสดงในอากาศทุกแบบ ไม่ว่าฝนตก แดดออกหรือมีลมพายุ เคยปรากฏว่าผู้แสดงในบทนำหลายคนล้มป่วยพร้อมกัน การแสดงคริสต์นาฏกรรมแม้ในตอนดึก หากฝนไม่ตกก็ไม่ปิดหลังคา ดังที่ระบุและประกาศให้ผู้ซื้อตั๋วทุกคนรับรู้ว่าจะไม่มีการยกเลิกการแสดงรอบใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่าอากาศจะเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นผู้ถือตั๋วสบายใจได้ว่า ได้ชมการแสดงแน่ๆ

บนเวทีมีอาคารตรงกลางแบบเรียบง่ายตามแบบสถาปัตยกรรมโรมัน ขนาบด้วยทางเดินแบบอารเขตสองข้าง แล้วมีอาคารพร้อมเสาค้ำแบบโรมันทั้งสองข้างเช่นกัน ดังภาพจากเว็บไซต์เกี่ยวกับการแสดงคริสต์นาฏกรรมโดยเฉพาะของหมู่บ้านนี้ ที่ <http://www.passionplay-oberammergau.com/>

การทำประชาวิจารณ์และประชามติ คืออนุมัติให้ใช้ได้ตั้งแต่ปี 2000 เป็นต้นมา นับเป็นก้าวสำคัญก้าวหนึ่งที่เบนออกจากชนบทที่ท้าวติดต่อกันมาตั้งแต่ปี 1634 เพราะฉะนั้นตั้งแต่เริ่มสหสวรรชที่ยี่สิบเอ็ดมา มีการแสดงอื่นๆที่ไม่เกี่ยวกับคริสต์นาฏกรรม เช่น ละครโอเปร่าเรื่อง Elektra ของ Richard Strauus, Carmen ของ Bizet, Aida และ Nabucco ของ Verdi, Magic Flute ของ Mozart, St.Matthew Passion ของ Bach เป็นต้น หากผ่านไปหมู่บ้านนี้ระหว่างฤดูร้อนในปีที่ไม่มีการแสดงคริสต์นาฏกรรม ก็มีโอกาสมชมการแสดงอื่นๆ

อาคารตรงกลางเวที มีบริเวณลึกเข้าไปข้างใน เป็นบริเวณแสดงของฉากภาพนิ่ง (ที่เจาะจงเรียกตามภาษาฝรั่งเศสว่า tableaux vivants [ตาโบล วีว็อง]) เป็นฉากเล่าเหตุการณ์ที่ผู้แสดงหยุดนิ่งกับที่ในตำแหน่งหนึ่งตำแหน่งใดอย่างเจาะจง เหมือนเป็นภาพจิตรกรรม และที่ปรากฏเป็นระยะๆตามเนื้อหาของบทละคร เมื่อไม่มีฉากภาพนิ่ง แลวนักร้องที่กระจายแยกออกไปยืนสองข้างของเวที จะเดินเข้าประชิดกันเป็นแถวเดียว ปิดบังบริเวณภายใน ที่จะมีการเปลี่ยนฉากโดยไม่ต้องมีการปิดม่านและผู้ชมเองก็แทบไม่ทันสังเกต เพราะด้านหน้าการแสดงยังคงดำเนินต่อไป) เมื่อไม่มีฉากภาพนิ่ง การแสดงละครสดก็ขยายเข้าไปใช้พื้นที่นี้ด้วยไม่มากนักน้อย แต่จะรวมกันอยู่นอกอาคารสถาปัตยกรรมทั้งหมดมากกว่า การแสดงคริสตนาฏกรรมแต่ละครั้ง มีการเปลี่ยนบริเวณการปรับเปลี่ยนพื้นที่ภายในอาคารกลางราวสี่สิบครั้ง จึงต้องมีระบบกลไกเทคนิคที่มีสรรพภาพ รวมทั้งการมีเวทีที่เคลื่อนหมุนกลับเข้าไปได้ และมีเวทีที่ยกขึ้นเลื่อนลงได้ภายในอาคารตรงกลางนี้ เวทีการแสดงของหมู่บ้านนี้ไม่มีม่าน ทุกอย่างที่เกิดขึ้นบนเวทีจึงอยู่ในสายตาของผู้ชม การประสานงานกับการขับเคลื่อนเวทีหลายแบบหลายลักษณะภายในอาคารได้อาศัยความชำนาญสุดยอดของผู้ทำหน้าที่ด้านนี้ เพราะต้องให้เงิบที่สุดและไม่ให้ผู้ชมเห็นเลย เพราะในระหว่างการสับเปลี่ยนเวที การแสดงยังดำเนินต่อไป

ในปีที่ไม่มีการแสดงคริสตนาฏกรรม มีการจัดทัวร์เพื่อเข้าชมเทคนิคและการจัดฉากละครโดยมีเจ้าหน้าที่ที่มีประสบการณ์โดยตรงด้านนี้เป็นผู้อธิบาย และมีโอกาสเข้าไปชมบริเวณด้านหลังของโรงละครที่เป็นห้องต่างๆสำหรับเก็บเครื่องแต่งกาย เครื่องแต่งกายเหล่านี้เป็นสมบัติล้ำค่าด้านงานฝีมือ เพราะศิลปะการออกแบบและลายปักอันละเอียดสวยงามที่ประดับเครื่องแต่งกายบางแบบ ห้องเก็บอุปกรณ์ต่างๆ เฟอร์นิเจอร์และสิ่งของเครื่องใช้ในการแสดง บางชิ้นมีอายุกว่าสองร้อยปี เช่นม้านั่งที่มีในฉากอาหารมื้อสุดท้ายเป็นต้น การเข้าชมเวทีกับเจ้าหน้าที่เพิ่มความกระจำและความเข้าใจเกี่ยวกับการแสดงอย่างมาก ซึ่งจะยิ่งกระตุ้นความชื่นชมยินดีของผู้เข้าชมว่า ชาวบ้านหมู่บ้านนี้มีวิญญาณสำนึกที่เป็นพลังแรงเพียงใด การจัดแสดงนั้นมีใช้เรื่องง่ายเลยและเช่นเดียวกับผู้แสดง และ

นักดนตรี เจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายมีการซ้อมเข้มอย่างต่อเนื่องตลอดเวลาเจ็ดเดือนเป็นอย่างน้อยก่อนการแสดงจริง การซ้อมแต่ละครั้งไม่ต่ำกว่าสิบชั่วโมง

ในศตวรรษก่อนๆ จัดการแสดงสัปดาห์ละรอบ แต่ละรอบแบ่งออกเป็นสองภาคเช้าและภาคบ่าย การแสดงมีติดต่อกันตลอดฤดูร้อนราวสามเดือน ตั้งแต่กลางเดือนพฤษภาคม และหากว่ารอบใดมีผู้ชมมากเกินไปกว่าจำนวนที่นั่งในโรงละคร ก็จะมีรอบพิเศษให้ในวันรุ่งขึ้น ในปี 1871 การแสดงเริ่มต้นเช้าในวันที่ 24 เดือนมิถุนายน จึงเพิ่มการแสดงสัปดาห์ละสองรอบ ไปจนจบปลายเดือนกันยายน

การแสดงในปี 2010 เป็นการแสดงครั้งที่สี่สิบเอ็ดของหมู่บ้าน เริ่มตั้งแต่วันที่ 15 เดือนพฤษภาคมถึงวันที่ 3 ตุลาคม แสดงทั้งหมด 102 รอบ แสดงในวันอาทิตย์ อังคาร พฤหัสบดี ศุกร์และเสาร์ ในแต่ละรอบแบ่งออกเป็นสองภาค ภาคแรกตั้งแต่บ่ายสองครึ่งถึงห้าโมงเย็น และภาคหลังตั้งแต่สองทุ่มถึงสี่ทุ่มครึ่ง ก่อนหน้านั้น การแสดงจัดในช่วงเช้าและช่วงบ่าย เพิ่งมาเปลี่ยนในปี 2010 นี้เองตามคำแนะนำของผู้กำกับการแสดงและตามเสียงข้างมากจากชาวบ้านที่มาลงคะแนนในการทำประชามติ

4. เนื้อหาของการแสดงและบทละครที่ใช้

การนำเหตุการณ์ในช่วงชีวิตสุดท้ายของพระเยซูมาถ่ายทอดในรูปแบบละครนั้น ต้องมีบทแสดงและบทเจรจาสำหรับผู้แสดงแต่ละคน บทละครของคริสต์นาฏกรรมในยุคก่อนๆที่เคยจัดทำกันในยุโรป ไม่เหลือตกทอดมาให้เห็นเป็นตัวอย่างเลยจนถึงฉบับในศตวรรษที่สิบห้าสิบหก บทละครที่เก่าแก่ที่สุดที่นักประวัติศาสตร์สามารถแกะรอยเจาะจงได้อย่างมั่นใจ คือ บทที่ใช้ในปี 1662 ที่ประกอบด้วย 4902 บรรทัด เป็นบทที่เขียนขึ้นมาโดยอาศัยเนื้อหาจากบทละครฉบับปลายศตวรรษที่ 15 ของเมืองเอาสบูร์ก(Augsburg) และจากบทละครฉบับศตวรรษที่ 16 ของเมืองนูร์นแบร์ก (Nürnberg) กล่าวสั้นๆคือ บทละครที่ใช้กันมักได้อาศัยแนวทางการสร้างคำพูดคำเจรจาจากฉบับของเมืองอื่นๆที่รับมาจากที่อื่นอีกเช่นกัน จึงยากที่จะเจาะจงว่าฉบับใดเป็นฉบับเริ่มแรก

บทละครที่ใช้ในการแสดงในปีหลังๆ ถูกเปลี่ยนแปลงทบทวนแก้ไขหรือแต่งขึ้นใหม่เสมอตามบริบทสังคมในแต่ละสมัย เช่น ในปี 1750 บาทหลวงแฟรดินัน รอสเนอร์ (Ferdinand Rosner) นักบวชคตินเบเนดิกตินจากอารามเมืองเอ็ดทัล (เอ็ดทัล) ได้เขียนบทละครขึ้นใหม่ทั้งหมด เรียกกันว่าเป็นฉบับปัสซีโยโนวา (Passio Nova, แปลว่าฉบับใหม่) ฉบับนี้ประกอบด้วยคำกลอน 8547 บรรทัด ใช้ภาษาทางการ สละสลวยตามขนบของการละครร็อคโกโก ฉบับนี้เน้นบทบาทของซาตานในฐานะที่เป็นผู้คลั่งและผู้ผลักดันเหตุการณ์ให้ดำเนินไปสู่จุดสุดยอดของเนื้อเรื่อง (climax) เนื้อหาดังกล่าวทำให้มีการวิพากษ์วิจารณ์ว่าเกินขอบเขตของเรื่องที่เล่าไว้ในคัมภีร์ใหม่

ในปี 1770 รัฐบาลบาวาเรียได้สั่งให้ยุติการแสดง แต่ชาวบ้านโอบาร์มาเการวมกันประท้วงอย่างไม่ลดละจนในที่สุดรัฐบาลต้องยกเลิกคำสั่งห้าม และการแสดงดำเนินต่อไปในปี 1780 และปี 1790 คณะผู้จัดได้ตัดจำนวนบทกลอนลดลงไปเหลือ 4809 บรรทัดและมีได้เน้นบทบาทของพญามาร หรือเล้าแจกแจกรายละเอียดเกี่ยวกับนรก เพียงแต่พาดพิงไปถึงนิดๆ หน่อยๆ และเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกสั่งห้ามอีก บาทหลวงอ็อทมาร์ ไวซ (Othmar Weis) พระนักบวชจากอารามที่เอ็ดทัลได้แต่งบทละครขึ้นใหม่ในปี 1811 ฉบับใหม่นี้ไม่มีบทบาทของพญามารรวมอยู่ด้วยเลย และยึดเนื้อหาในคัมภีร์ใหม่เท่านั้น เจาะจงว่าจุดมุ่งหมายเดียวในการจัดแสดงคือการแสดงโศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นในชั่วชีวิตสุดท้ายของพระเยซูและการตายของพระองค์เท่านั้น บาทหลวงไวซเน้นความหมายของการสำนึกผิดและการขอใช้บาป ได้ตัดเนื้อหาที่เป็นแบบเปรียบเทียบ ที่มาจากตำนานอื่นๆ และที่เน้นความหลังหรือปาฏิหาริย์ออกไปหมด ทั้งยังแทรกเนื้อหาจากเทววิทยายุคใหม่ เปลี่ยนคำพูดเป็นบทร้อยแก้ว เป็นถ้อยคำยาวๆ เน้นเนื้อหาด้านคุณธรรม และเสนอให้เห็นความขัดแย้งในสังคม ไวซยังได้เก็บลักษณะบางอย่างในบทละครฉบับของรอสเนอร์ไว้ นั่นคือการจัดฉากหนึ่งที่ผู้แสดงนั่งอยู่กับที่บนเวทีในตำแหน่งและในบทบาทตามบริบทของเหตุการณ์ในคัมภีร์เก่าและตามกาลเวลามาสู่คัมภีร์ใหม่ ผู้ชมก็จะเข้าใจการเปรียบเทียบเนื้อหาในคัมภีร์เก่าและใหม่พร้อมๆ กันไป ฉากการแสดงภาพนิ่งมีทั้งหมดสิบสามฉาก การแสดงปีนั้น (1811)

มีดนตรีประกอบที่เป็นผลงานของ โรชุส เด็ดลาร์ (Rochus Dedler, 1779-1822) ลูกบ้านโอบารามาเกา ผู้เป็นครูประจำหมู่บ้าน

ปี 1815 มีการแสดงรอบพิเศษเพื่อฉลองการสิ้นสุดของสงครามกับ นโปเลียน ในตอนนั้น ได้มีการชำระบทละครของไวซและดนตรีของเด็ดลาร์อย่างละเอียดลออ การชำระเนื้อหาบทละครครั้งนี้ ได้เปิดโอกาสให้มีการแทรกและเพิ่มจำนวนบุคคลบนเวทีละครด้วย เช่นในตอนที่เราถึงพระเยซูขี่ลาเข้าเมืองเยรูซาเล็ม และมีประชาชนมารวมกันต้อนรับพระองค์เมื่อถือใบปาล์มโบกไปมาตามทางที่พระองค์ผ่าน ฉากนี้เป็นโอกาสให้ชาวบ้านจำนวนมากตั้งแต่เด็กเล็กจนถึงผู้สูงอายุ(รวมทั้งสัตว์ในหมู่บ้าน)ได้เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการแสดงซึ่งเท่ากับการปลูกฝังวิญญาณสำนึกแก่เด็กๆและกระชับศรัทธาของผู้ใหญ่ด้วยจิตแน่วแน่ที่จะดำเนินการแสดงต่อไปตราบนานเท่านาน

นอกจากฉบับของไวซ ยังมีฉบับของ อลัว ไดเซ็นแบร์เกอ (Alois Daisenberger) นักบวชคนหนึ่งของหมู่บ้าน แต่งขึ้นสำหรับการแสดงในปี 1850 เขายึดเนื้อหาจากคัมภีร์ใหม่ฉบับของอัครทูตจอห์นเป็นหลัก แต่ในที่สุด รัฐบาลสั่งให้ชำระเนื้อหาให้ดีขึ้น มีการนำทั้งฉบับของไวซและของไดเซ็นแบร์เกอ มาประสมประสานกัน ได้บทละครฉบับใหม่ (เรียกว่าฉบับไวซ-ไดเซ็นแบร์เกอ - Weis-Daisenberger) ที่จะใช้แสดงกันต่อมาจนถึงปี 2000 (มีเปลี่ยนแปลงบ้างระหว่างทศวรรษในส่วนที่เกี่ยวกับเครื่องแต่งตัวของผู้แสดง ดนตรีและการจัดฉาก) ฉบับนี้เน้นการใช้ภาษาที่กะทัดรัด กระชับโน้มนำในศาสนาให้คุกรุ่นและสร้างความอบอุ่นใจแก่ผู้ดู สัญลักษณ์ในบทละครก็เป็นแบบสามัญเข้าใจง่าย นับเป็นฉบับ “ชาวบ้าน” ที่นิยมกันทั่วไป และกลายเป็นสิ่งขับเคลื่อนวิญญาณสำนึกในศาสนาที่ดีที่สุด

อย่างไรก็ตาม ฉบับไวซ-ไดเซ็นแบร์เกอ ก็ทำให้เกิดข้อโต้แย้งขึ้นมาว่า เนื้อหาเสนอให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างความดีกับความชั่ว โดยมีชาวคริสต์เป็นฝ่ายความดีและชาวยิวเป็นฝ่ายความชั่ว แม้ว่าตามข้อเท็จจริงในคัมภีร์ ครอบครัวของพระเยซู อัครสาวกและสาวกทั้งหลายเป็นชาวยิวเหมือนกัน ในการแสดงคริสต์นฏกรรมของหมู่บ้านโอบารามาเกา ตั้งแต่ปี 1634 เป็นต้นมา

การแสดงคริสต์นาฏกรรมที่หมู่บ้านโอบารามากาในเยอรมนี

นั่น แน่นอนที่ชาวบ้านได้มีเจตนาแอบแฝงของการรังเกียจชนเผ่ายิว เพราะการรังเกียจเผ่าพันธุ์ที่เกิดขึ้นในสังคมโลกนั้นโดดเด่นขึ้นในปลายศตวรรษที่ 19 เท่านั้น เนื้อหาบทละครจึงเป็นไปตามค่านิยมและจิตสำนึกของสังคมในยุคของผู้ประพันธ์ อย่างไรก็ตาม แม้ทุกคนรังเกียจทัศนคติแบบนี้ ชาวียวยังคงถูกประณามบ่อยๆว่า “เป็นผู้ฆ่าพระคริสต์”

เมื่อฮิตเลอร์ไปชมการแสดงที่หมู่บ้านในปี 1930 พร้อมด้วย โจเซฟ เกอเบล (Joseph Goebbels) หัวหน้าฝ่ายโฆษณาชวนเชื่อ ก็ยังไม่ช่วยลดอคตินี้ลงเลย ทั้งๆที่ในปีนั้นคติชาตินิยมก็ยังมีได้เริ่มขึ้น (คติชาตินิยมโผล่ขึ้นเต็มตัวในช่วงปี 1933-1945) ความขัดแย้งในความคิดเห็นทวียิ่งขึ้นเมื่อฮิตเลอร์ผู้กลายเป็นบุคคลหมายเลขหนึ่งของเยอรมนีได้ไปชมการแสดงที่หมู่บ้านอีกครั้งหนึ่งในปี 1934 ที่จัดเป็นพิเศษครอบรอบสามร้อยปีที่ชาวบ้านได้ทำปฏิญญาต่อพระเจ้าไว้ตั้งแต่ปี 1633 และที่ได้จัดการแสดงครั้งแรกในปี 1634 ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น ฮิตเลอร์ได้ให้ความเห็นคล้ายตามเนื้อหาของบทละครว่าสมควรให้เป็นไปตามนั้น ทำให้ต่อมาฮิตเลอร์ได้เขียนเกี่ยวกับการแสดงคริสต์นาฏกรรมว่า “จำเป็นต้องให้การแสดงคริสต์นาฏกรรมดำเนินอย่างต่อเนื่องที่หมู่บ้านโอบารามากา ไม่มีที่ใดหรือการแสดงใดที่สามารถถ่ายทอดการทรยศหักหลังของพวกยิวในยุคโรมันได้ดีเท่ากับการแสดงที่นั่น ผู้ชมจะได้ตระหนักว่าปิลาท (Pontius Pilate, ผู้พิพากษาไทยพระเยซู) เป็นชาวโรมันที่เหนือกว่าทั้งในแง่เชื้อชาติและในแง่สติปัญญา เขาเด่นตระหง่านเหมือนหินผาที่สะอาดเกลี้ยงเกลาเหนือความโสโครกของชาวียว” คำวิจารณ์ของฮิตเลอร์มิได้ช่วยเผยแพร่การจัดการแสดงคริสต์นาฏกรรมเลย แต่กลับตอกย้ำอคติให้รุนแรงขึ้นอีก ทั้งที่อคตินี้มิได้อยู่ในวิญญานสำนึกของชาวบ้านโอบารามากาเลยแม้แต่น้อย

การแสดงในปี 1940 ได้ถูกยกเลิกไปเพราะสงครามโลกครั้งที่สอง และได้กลับมาจัดการแสดงใหม่ในปี 1950 แน่นอนที่พฤติกรรมที่พวกนาซีมีต่อชาวียว และการสังหารล้างเผ่าพันธุ์ของฮิตเลอร์ ทำให้ข้อขัดแย้งระหว่างชาวคริสต์ชาวียวทวีความรุนแรงขึ้นอีก ในปี 1965 สันตะปาปาจอห์นที่สี่สิบสามได้ยกปัญหาบทละครคริสต์นาฏกรรมขึ้นในที่ประชุมสภาคณะสงฆ์ที่วาติกันครั้งที่สอง และ

ขอให้มีการตรวจสอบประเด็นนี้อย่างถี่ถ้วน หลังจากนั้นสภาคณะสงฆ์ได้ออกพระราชกฤษฎีกาว่า ชาวคริสต์ควรมีที่ทำใหม่ในแง่บวกต่อชาวยิวและชาวยิวไม่ว่ารุ่นเก่าหรือรุ่นใหม่ไม่ใช่ผู้รับผิดชอบต่อการตายของพระเยซู

เนื้อหาของบทละครถูกปรับเปลี่ยนแก้ไขในระหว่างปี 1969 ถึงปี 1989 เช่นการแสดงในปี 1970 ได้ตัดบทที่เกี่ยวกับการถากถางเยาะเย้ยชาวยิวออกเพื่อลดคำวิพากษ์วิจารณ์ลง ถึงกระนั้นก็ยังมีการประท้วงรุนแรงจากกลุ่มชาวยิวอเมริกันและจากชาวคริสต์บางกลุ่มด้วย บทเพลงชาวยิวผู้หนึ่งเขียนวิจารณ์ว่าการแสดงคริสต์นาฏกรรมที่นั่นเป็น “ฝันร้าย” ที่รุกรานสิทธิความเป็นยิว ภายในหมู่บ้านโอบาร์มาเกาเอง คณะกรรมการผู้จัดการแสดงได้ปรึกษาหารือว่าควรจะหยุดใช้บทละครฉบับของโดเชินแบร์เกอ และกลับไปใช้ฉบับปี 1950 ของรอนนาร์ตักว่าใหม่ เพราะในฉบับนี้ ผู้แต่งกล่าวโทษพญามารมากกว่าชาวยิว คณะกรรมการได้เรียกร้องเงินเพื่อทดลองแสดงตามคตินี้ในปี 1977 นักวิจารณ์ทั้งหลายต่างชื่นชมการตัดสินใจนี้ แต่ชาวบ้านไม่เห็นด้วยเพราะมีความผูกพันกับฉบับของโดเชินแบร์เกอ โดยปริยายชาวบ้านโอบาร์มาเกาต้องเป็นผู้ตัดสินขั้นสุดท้ายเกี่ยวกับการแสดงและเนื้อหามากกว่าผู้ใดจากนอกหมู่บ้านมิใช่หรือ

ในปี 1978 ผู้สนับสนุนการใช้ฉบับโดเชินแบร์เกอ เป็นบทละคร ได้รับเลือกเป็นประธานสภาชุมชน และตัดสินใจให้ใช้ฉบับโดเชินแบร์เกอต่อไปในการแสดงปี 1980 แต่ให้ปรับเปลี่ยนเนื้อหาบางตอนที่อาจสื่อการรังเกียจชนเผ่ายิวเสีย การเปลี่ยนเนื้อหาค่อยเป็นค่อยไป ทำให้คณะกรรมการชาวยิวอเมริกันร่วมมือกับสภาต่อต้านการใส่ร้ายป้ายสีและสภาปัญญาชนชาวคาทอลิก เข้าต่อรองกับชาวบ้านโอบาร์มาเกา เพื่อกรองเนื้อหาของบทละครอีก

ข้อขัดแย้งและการประท้วงจากกลุ่มต่างๆดังกล่าว รวมทั้งจากชาวคาทอลิกและชาวโปรเตสแตนต์ มีผลในแง่บวกมากขึ้นๆ ที่นำไปสู่การชำระเนื้อหาบทละครทั้งหมดสำหรับการแสดงปี 2000 ทั้งผู้กำกับการแสดง คริสเตียนสตูกิล (Christian Stückl) และ อ็อตโต ฮูบาร์ (Otto Huber) ผู้กำกับคนที่สอง (ผู้เป็นหัวหน้าตัวแทนหมู่บ้านในการเจรจากับกลุ่มต่างๆที่กล่าวมาข้างต้น) ได้ร่วม

กันเขียนบทละครฉบับใหม่ทั้งหมด โดยเก็บเนื้อหาประมาณร้อยละหกสิบจากฉบับไดเซ็นแบร์เกอแล้วนำมาเขียนใหม่ ไม่มีตอนสาปแช่งชาวยิว เน้นให้รู้ว่าคุณพระเยซูและเหล่าสาวกทั้งหลายเป็นชาวยิวเช่นกัน ในฉากอาหารมื้อสุดท้ายยังให้ตั้งเชิงเทียนแปดแฉก (ที่เรียงกันเป็นแนวเดียว เชิงเทียนแบบนี้ชาวยิวใช้ในพิธีเทศกาล Hanukkah) ให้เห็นอย่างชัดเจน และเหล่าสาวกอัครทูตห่มผ้าคลุมไหล่ตามธรรมเนียมของชาวยิวเมื่อสวมมณฑปาวนา พระเยซูประทานพรในภาษาฮีบรู ฉากพระเยซูถูกฟ้องและถูกนำตัวขึ้นศาลนั้น ได้แทรกให้เห็นว่าในกลุ่มของโจทก์ผู้ฟ้องร้องเองหลายคนได้ประท้วงให้มีการพิพากษาที่ยุติธรรม ฉบับปี 2000 ตัดคำสาปแช่งออกด้วย มติคณะกรรมการของหมู่บ้านได้ประกาศอย่างเป็นทางการว่า “คริสตนาฏกรรมมิได้มีเจตจำนงในการหาตัวผู้ใดผู้หนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หรือเจาะจงกล่าวหาว่าใครผิด ใครเป็นผู้รับผิดชอบในการตายของพระเยซู” เน้นให้แต่ละบทบาทมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวมากขึ้น เนื้อหาไม่จำกัดอยู่กับการแสดงความทุกข์ทรมานของพระเยซูเท่านั้น แต่เสนอภาพของพระองค์ในฐานะของนักสู้เพื่อธำรงความเชื่อของพระองค์ โดยไม่ลืมหันที่จะเตือนสติชาวคริสต์ว่าพระเยซูพระแม่มารี นางมารีมัดเดอแลน อัครสาวกทุกคน หรือชุมชนชาวคริสต์ในยุคแรกๆ เป็นชาวยิวเหมือนกันทั้งหมดทั้งปวง

ในการเตรียมการแสดงปี 2010 นั้น ผู้กำกับทั้งสองของปี 2000 ยังคงทำหน้าที่ตรวจสอบเนื้อหาเพื่อมิให้มีอคติรังเกียจชนชาวยิวหลงเหลือในบทละคร พร้อมกับเน้นการสื่อสารแห่งความรัก แก่ผู้ชมในยุคต้นสหสวรรษที่ยี่สิบเอ็ดนี้ ศาสตราจารย์ดอกเตอร์ลูตวิก เมอติล(Ludwig Mödl) นักประวัติศาสตร์ศาสนาแห่งมหาวิทยาลัยนครมิวนิก ได้รับแต่งตั้งให้เป็นทีปรึกษาด้านเทววิทยาเพื่อช่วยตรวจทานบทละครฉบับใหม่อย่างละเอียดถี่ถ้วนโดยเฉพาะในเรื่องการเสนอและสร้างภาพชาวยิวในการแสดงคริสตนาฏกรรม ยังมีคณะที่ปรึกษาซึ่งประกอบด้วยชาวคริสต์และชาวยิวที่ได้มารวมกันเพื่อช่วยจัดทำบทละครให้เป็นไปตามเป้าหมาย

การแสดงคริสตนาฏกรรมจึงมิได้ราบรื่นตั้งแต่เริ่มต้น ทั้งๆที่ตามหลักการเป็นเรื่องเฉพาะส่วนตัวของชาวบ้านหมู่หนึ่งที่ต้องการแสดงความกตัญญูรำลึกถึง

พระเยซูคริสต์ แต่คริสตนาฏกรรมที่โอบารามาเกา กลับกลายเป็นเรื่องระดับชาติ และระดับนานาชาติไปแล้ว สิ่งที่ยืนเป็นหลักอยู่เบื้องหลังความขึ้นลงของสังคมในแต่ละยุค คือความห่มเทอย่างหมดจดหมดใจของชาวบ้านนี้ ไม่ว่าจะถูกห้าม ถูกกล่าวหา ถูกรุกรานจากสงคราม พวกเขายังคงรวมกัน เป็นพลังใจที่ไม่ลดละด้านความแปรปรวนของอุดมการณ์หลายกระแส พวกเขาร่วมจะเริ่มใหม่ทุกครั้งเพื่อให้การแสดงนั้นคงอยู่และสืบต่อไป การแสดงคริสตนาฏกรรมที่นั่นมีชีวิตต่อมาได้เพราะผู้แสดงแต่ละคนนำชีวิตและจิตสำนึกส่วนตัว เข้าไปต่อเติมให้ ผู้แสดง นักดนตรี ผู้กำกับ ผู้จัดฉาก และทุกคนในหมู่บ้าน ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง รวมทั้งผู้ไปชมจากทุกมุมโลก ทำให้หมู่บ้านโอบารามาเกา กลายเป็นศูนย์รวมจิตสำนึก ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันศูนย์หนึ่งในประวัติศาสตร์สังคมยุคใหม่ของยุโรป

ในบทนำของหนังสือแนะนำหมู่บ้านและการแสดงที่แจกแก่ผู้ชมปี 2010 อ็อตโต ฮูบาร์ ผู้กำกับคนที่สองและที่ปรึกษาด้านการแสดงของคริสตนาฏกรรม เขียนเน้นไว้ว่าประเด็นสำคัญที่สุดในการจัดการแสดงคริสตนาฏกรรมปี 2010 คือ ปลุกความหวังและปลุกพลังในการดำเนินชีวิต วิธีหนึ่งก็คือการเชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริงและปฏิบัติตามคำสอนด้วยความรักและศรัทธา และด้วยการรักเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เพราะพระเจ้าอยู่ในแต่ละคน และความรักที่มีต่อพระเจ้า คือความรักความเอื้อเฟื้อและเมตตากรุณาที่แต่ละคนแสดงต่อบุคคลที่อยู่รอบข้าง นี่เป็นจุดยืนใหม่ที่พระเยซูได้สอนไว้ ผู้อ่านต้องไม่สับสนกับสังคมในยุคนั้นว่า ไม่สงบเพียงพอ เยรูซาเล็มเป็นสังคมที่อยู่ใต้การปกครองของชาวโรมัน เป็นสังคมที่เต็มไปด้วยข้อขัดแย้ง สังคมที่ใช้การกดขี่ข่มเหงเป็นวิธีปราบความแตกต่าง สังคมที่ชาวประชาไฝหาเสรีภาพ ไฝหาอิสรภาพพ้นจากอำนาจของเจ้าผู้ครองต่างแดน อิสรภาพจากการถูกบังคับให้เสียภาษีและการยอมตนเป็นทาสรับใช้ เป็นสังคมที่รอคอยการมาของผู้ที่จะมาปลดปล่อยเปลื้องทุกข์ ผู้ที่จะนำสันติสุขและความยุติธรรมมาให้ คริสตนาฏกรรมปี 2010 ต้องการย้ำให้รู้ว่าพระเยซู คนนี้แหละ ผู้เทศนาอย่างนี้แหละที่ชาวบ้านต้องการสื่อ พวกเราหวังว่า การแสดงจะดลใจให้ผู้ชมเกิดความหวังและมีพลังในการดำเนินชีวิต

5. วิธีการขับเคลื่อนเนื้อหาอย่างต่อเนื่องบนเวที

การแสดงประกอบด้วย 11 องก์ เป็นภาคที่หนึ่ง 5 องก์และภาคที่สอง 6 องก์ แต่ละองก์ เริ่มด้วยอาร์มภท ตามด้วยฉากภาพนิ่ง¹⁷ ที่มีคณะนักร้องประสานเสียงเป็นผู้ขับเนื้อหาของฉากภาพนิ่ง ถ้าเป็นบทของตัวละครตัวเดียวในฉากนั้น นักร้องเดียวจะทำหน้าที่ถ่ายทอดคำพูดของตัวละคร ถ้าเกี่ยวกับตัวละครหลายตัวพร้อมกันในฉากนั้น ทั้งคณะหรือส่วนหนึ่งของคณะเป็นผู้ขับร้องคำพูดหรือความคิดของตัวละครทั้งกลุ่มเป็นต้น จบฉากภาพนิ่ง คณะนักร้องเดินเข้าเวทีไปทางประตูสุดเวที ผู้แสดงเข้าเวทีจากทางเข้าออกสองข้างอาคารตรงกลางเวที เริ่มการแสดงสด เป็นตัวละครต่างๆพร้อมบทเจรจา เมื่อการแสดงสดจบลงคือจบองก์นั้น

พิเศษเฉพาะในสามองก์ที่เมื่อจบการแสดงสด ตามด้วยบทร้องของคณะนักร้องประสานเสียง ในกรณีพิเศษเหล่านี้ คณะนักร้องมิได้เข้าเวทีไปเมื่อจบฉากภาพนิ่ง แต่ไปยืนอยู่หน้าอาคารสองข้างบนเวที และจะร้องบทส่งท้ายขององก์นั้น ด้วยการหันมากล่าวย้ำกับผู้ชมโดยตรงว่าให้จดจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เช่นในองก์ที่ห้า เมื่อการแสดงสดจบลง คณะนักร้องประสานเสียงหันมาย้ำกับผู้ชมว่าอย่าลืมเหตุการณ์บนเขาเกิธเซมานี(Gethsemani) ว่าพระเยซูในร่างของคนผู้รู้เจ็บปวดต้องต่อสู้กับความกลัวความท้อแท้เพราะรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับพระองค์ หรือในองก์ที่แปด หลังจากละครสดจบลง ผู้เล่าออกมาพำพรรณนาถึงการที่พระเยซูถูกทหารโรมันเย็บนโยบาย ตามและสลับด้วยบทร้องว่าทำไมพระเยซูยอมทน เพื่อใคร หรือในองก์ที่สิบ มีอาร์มภทแทรกเพิ่มเข้าตรงกลางระหว่างบทละครสดสองตอนสั้นๆ พรรณนาความทุกข์ทรมานของพระเยซูขณะแบกไม้กางเขนเดินหกล้มหกลุกไปยังเขาอกสก็อตตะ(Golgotha) และจบลงด้วยบทร้องสั้นๆย้ำกับผู้ชมว่าให้ดูและจดจำความรักของพระเยซูว่ามีมากเช่นใดที่ได้ยอมทนถึงเพียงนั้น และในองก์สุดท้ายที่เริ่มด้วยบทละครสดเมื่อเทวทูตประกาศ

¹⁷ ยกเว้นองก์ที่หนึ่ง เพราะมีบทนำตามด้วยฉากภาพนิ่งแล้ว และองก์ที่ 11 ซึ่งเป็นองก์สุดท้ายเป็นองก์ที่สั้นที่สุด

การฟื้นชีวิตของพระเยซู คณะนักร้องทั้งหมดร้องเพลงสรรเสริญปลาบปลื้มอย่างที่สุด (Hallelujah!)

เราสรุปกระบวนการดำเนินเนื้อเรื่องได้ดังนี้

1. แต่ละองก์เริ่มด้วยอาร์มภท (prologue) ใช้คนหนึ่งคนพูดเป็นร้อยแก้ว เล่าเนื้อหาสรุปของเหตุการณ์รวมในแต่ละองก์ด้วยบุรุษที่สาม เนื้อหาจากคัมภีร์ใหม่ อาจกล่าวโยงไปถึงเหตุการณ์คล้ายกันในคัมภีร์เก่าด้วยเพียงสั้นๆ ในการแสดงปี 2010 ผู้รับหน้าที่นี้ คือ อ็อตโต ฮูบาร์ รองผู้กำกับการแสดง และโดมินีกุส ฉวิงค์ (Dominikus Zwink)

2. ผู้เล่า (narrator) เป็นคนหนึ่งที่ทำหน้าที่ถ่ายทอดเนื้อหาของละครสดที่จะแสดงในแต่ละองก์ เป็นบทร้อยแก้ว ผู้รับหน้าที่นี้คือสองคนที่ทำหน้าที่ในอาร์มภท ในบางองก์ คณะนักร้องประสานเสียงทั้งคณะ(หรือครึ่งหนึ่ง) ทำหน้าที่เล่าเรื่อง(narration) ด้วยการขับร้องทำนองเสนาะเช่นในองก์ที่ห้าก่อนขึ้นฉากที่สอง

3. ละครสด เป็นการแสดงและการเจรจาโดยตรงระหว่างตัวละครบนเวที เป็นเหตุการณ์ในชีวิตของพระเยซู ละครสดบางที่ใช้พื้นที่ทั้งเวทีโดยรวมทั้งหลังคาของอาคารสถาปัตยกรรมบนเวทีเช่นหมู่ทหารที่ขึ้นไปบนหลังคาเพื่อจะโจมตีเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นให้ถนัดตาสมจริงตามที่เล่าไว้ในคัมภีร์ใหม่เป็นต้น เพราะฉะนั้นอาคารบนเวทีจึงเป็นสิ่งก่อสร้างที่ถาวรมั่นคง ละครสดยังรวมถึงการนำสัตว์เช่นแกะ ม้า ลา นก ขึ้นไปร่วมในกระบวนนักแสดงด้วย เช่นพระเยซูขึ้นบนหลังลาจริงๆ ทหารโรมันขึ้นบนหลังม้าเป็นต้น เด็กเล็ก หนุ่มสาวหรือผู้สูงอายุก็คือชาวบ้านในหมู่บ้านเอง

4. ฉากภาพนิ่ง¹⁸ ถ่ายทอดเหตุการณ์ในคัมภีร์เก่า ที่เหมือนนิมิตทำนายเหตุการณ์ที่จะเกิดในบริบทคล้ายๆกันในคัมภีร์ใหม่ การจัดเป็นภาพนิ่งแทนการ

¹⁸ การจัดฉากภาพนิ่งเริ่มมีขึ้นในปี 1720 แล้ว และเป็นรูปธรรมมากขึ้นในการแสดงปี 1730 เมื่อผู้กำกับปีนั้นผู้เป็นบาทหลวงจากอารามคตออกุซดินที่ Rottenbuch ชื่อAnselm Manhardt เเจาะจงให้ฉากภาพนิ่งสื่อของการเปรียบเทียบ ที่เขาเรียกอย่างเฉพาะเจาะจงด้วยสำนวนภาษาฝรั่งเศสว่า Tableaux Vivants [ตาโบล วีว็อง]

การแสดงคริสตนาฏกรรมที่หมู่บ้านโอบารามาเก่าในเยอรมนี

แสดงสด เพื่อเน้นว่า เหตุการณ์นั้นเป็นอดีตที่สิ้นสุดลงแล้ว ส่วนละครสดเป็นเรื่องของปัจจุบัน

5. ฉากภาพนิ่งจัดอยู่ภายในกรอบของอาคารตรงกลางเวที ผู้แสดงนั่งอยู่ในท่าที่สื่อให้เข้าใจว่าเป็นใครทำอะไรเป็นต้น ฉากภาพนิ่งมีภูมิทัศน์ประกอบด้วยและเป็นฉากภาพที่มีสีสันเหมือนจิตรกรรมบนผืนผ้าใบ เนื้อหาของแต่ละฉากมีคณะนักร้องประสานเสียงเป็นผู้ถ่ายทอดด้วยการเล่าการเจรจาที่ใช้ทำนองเสนาะตามแนวของดนตรีศาสนาในยุโรป เมื่อเป็นคำพูดของตัวละครตัวเดียวในฉากภาพนิ่ง ก็ใช้นักร้องเดี่ยวเป็นผู้ถ่ายทอดคำพูด ถ้าเป็นของตัวละครทั้งหมด คณะนักร้องจะร้องพร้อมกัน เนื้อร้องทั้งหมดใช้บุรุษที่หนึ่งและสอง และบางทีก็จบลงด้วยการย้ากับผู้ชมโดยตรง แบบเชิญชวนให้คิดตาม ให้เชื่อและมีศรัทธาเป็นต้น เพราะฉะนั้นคณะนักร้องประสานเสียงจึงทำหน้าที่เชื่อมเหตุการณ์ในอดีตกับละครสดและเชื่อมการแสดงกับผู้ชมทั้งหมดอย่างตรงไปตรงมา ในบางองค์คณะนักร้องไม่เข้าไปหลังเวที แต่ยืนบนชั้นบันไดครึ่งวงกลมที่อยู่ด้านหน้าของอาคารสองข้างบนเวที เหมือนเป็นสักขีพยานของเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้น และเมื่อการแสดงจบลงทั้งคณะร้องบทส่งท้ายสั้นๆ ขององค์นั้น ย้าประเด็นสำคัญและผลที่เกิดจากเหตุการณ์ที่เพิ่งจบลงหรือย้าเตือนผู้ชมให้จดจำเหตุการณ์เป็นข้อเตือนใจ

6. การจัดฉากภาพนิ่งแทรกเข้าไปในละครสด สอดคล้องกับขนบของการเปรียบเทียบระหว่างคัมภีร์เก่าและใหม่ ที่ศิลปะหลายประเภทนำไปเป็นแนวทางสร้างสรรค์ในคริสต์ศิลป์ตั้งแต่ยุคกลาง ดังปรากฏตัวอย่างในจิตรกรรมกระจกสีที่โบสถ์เมืองชาร์เตรอ (Chartres) ประเทศฝรั่งเศส เป็นต้น

การเปรียบเทียบไพบาระหว่างคัมภีร์เก่าและใหม่ในขนบของคริสต์ศาสนา เพื่อสื่อความต่อเนื่องของประวัติศาสตร์มนุษยชาติ ก่อนและหลังพระเยซู เน้นว่าสิ่งที่เคยเกิดขึ้นในคัมภีร์เก่า กรุยทาง ทำนายว่าอะไรจะเกิดขึ้นในชีวิตของพระเยซูในคัมภีร์ใหม่ หรือคัมภีร์เก่าเป็นฐานอันมั่นคงของคัมภีร์ใหม่ หรือคัมภีร์ใหม่เป็นภาพสะท้อนของเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นแล้วในคัมภีร์เก่า ในที่สุดยืนยัน “ความไม่สิ้นสุดของกาลเวลา” ตั้งแต่พระเจ้าสร้างโลกมาจนถึงทุกวันนี้ เพิ่มมิติของความ

ลึกลับในวิวัฒนาการของมนุษยชาติ ว่าทุกสิ่งที่เป็นอดีต ปัจจุบันและอนาคตของมนุษยชาตินั้นพระเจ้าได้ลิขิตมาก่อนแล้วหรือ การจัดแสดงแบบนี้ดูเหมือนจะสามารถกระชับเนื้อหาและสารจากศาสนาในจิตสำนึกของคนดูได้ดีกว่า การแสดงคริสต์นาฏกรรมนี้ได้รับการเอกลักษณ์เฉพาะของการถ่ายทอด การอ่าน การตีความ และการทำความเข้าใจกับเนื้อหาในคัมภีร์ได้ครบถ้วนตามแนวที่สืมาปราชญ์ของคริสต์ศาสนาได้วางไว้ตั้งแต่ต้นยุคกลาง¹⁹

7. การแสดงใช้ชาวบ้านโอบารามาเกาทั้งหมด ทั้งเด็กเล็กๆและผู้ใหญ่ รวมทั้งสัตว์ที่เลี้ยงในหมู่บ้านด้วย เวทีกว้างเพียงพอสำหรับฉากใหญ่ๆ ตั้งได้ยกตัวอย่างมาแล้วเช่นฉากฝูงคนที่แห่ตามพระเยซูผู้ขี่ลาเข้าเมืองเยรูซาเล็มที่มีผู้แสดงบนเวทีกว่าหนึ่งพันคน หรือฉากตรึงพระเยซูบนไม้กางเขน ไม้กางเขนขนาดใหญ่พร้อมพระเยซูบนนั้น หรือไม้กางเขนที่ตรึงนักโทษอีกสองคน ถูกตั้งยกขึ้นตั้งกลางเวทีต่อหน้าต่อตาผู้ชม ทั้งหมด นับว่าเป็นการจัดฉากจัดการแสดงที่มีประสิทธิภาพสมจริงอย่างสมบูรณ์

โดยทั่วไปชีวิตของพระเยซูเป็นที่คุ้นเคยกันมากกว่า แต่เนื้อหาจากคัมภีร์เก่า²⁰เป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่ขาดเสียมิได้ เพราะหากไม่มีคัมภีร์เก่าก็ไม่มี

¹⁹ สืมาปราชญ์ในคริสต์ศาสนามีนักบุญ Augustine, Jerome, Ambrose และนักบุญ Gregory ทั้งหมดมีชีวิตอยู่ในต้นคริสตกาล ได้รับสมญาว่าเป็น Fathers of the church นักบุญทั้งสี่เป็นนักเขียนละตินคนแรกของคริสต์ศาสนา มหาปราชญ์ทั้งสี่มักปรากฏในคริสต์ศิลป์ประเภทต่างๆ ในฐานะเป็นผู้จรรโลงเผยแพร่อำนาจของอัครสาวกสี่คนผู้แต่งคัมภีร์ใหม่ อันมีนักบุญ Matthew, Luk, Mark และ John อัครสาวกทั้งสี่นี้จะปรากฏสี่ทิศสี่มุมที่ล้อมรอบพระเยซูในคริสต์ศิลป์เสมอ (บางทีใช้ภาพคน วัว สิงโต และนก ทั้งหมดติดปีกสื่อ “ความวิเศษ” แทนอัครสาวกทั้งสี่) สื่อนี้ว่าคัมภีร์ของอัครสาวกทั้งสี่กระจายไปทุกทิศและเผยแพร่ไปทุกแห่งหน ส่วนสืมาปราชญ์มิได้แต่งคัมภีร์ แต่แปลคัมภีร์มาเป็นภาษาละตินที่เข้าใจง่าย และมีงานเขียนด้านเทววิทยา ปรัชญาศาสนาเป็นต้น งานของสืมาปราชญ์มีอิทธิพลต่อวิวัฒนาการคริสต์ศาสนาดังแต่นั้นมา และปูทางการคิดตรึงตรอง วิเคราะห์ด้วยเหตุผล จนกลายเป็นภูมิหลังที่ขาดเสียมิได้ในหมู่ปัญญาชนยุโรป

²⁰ คำ Bible มาจากคำ biblos ในภาษากรีก ที่แปลว่า “หนังสือ” คริสต์ธรรมคัมภีร์รวมหนังสือหลายสิบเล่มเข้าด้วยกันเป็นประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติที่หลากหลาย ละเอียดจับ

การแสดงคริสตนาฏกรรมที่หมู่บ้านโอบารามาเกาในเยอรมนี

คัมภีร์ใหม่ เนื้อหาของคัมภีร์เก่ายาวและละเอียดมาก มากกว่าสองในสามของเนื้อหาคัมภีร์คริสต์ศาสนาทั้งหมด การแสดงคริสตนาฏกรรมที่นี้ในปี 2010 ได้เลือกมาจัดเป็นฉากภาพนิ่งทั้งหมด 13 ฉาก แต่ละฉากนำการแสดงละครสดในแต่ละองค์ ตามกระบวนการขับเคลื่อนบทละครที่เปรียบเทียบระหว่างคัมภีร์เก่าและเหตุการณ์ในชีวิตของพระเยซูในคัมภีร์ใหม่ ดังนี้

1) ในบทนำการแสดง ฉากภาพนิ่งคือเหตุการณ์อาดัมกับอีฟถูกขับออกจากสวรรค์ อาดัมกับอีฟต้องลำบาก มีลูกหลาน แต่พระเจ้าก็ตั้งใจจะช่วยเหลือมนุษย์ จะส่งพระบุตรไปเกิดในโลกมนุษย์เพื่อช่วยไถ่บาปให้มนุษย์ เช่นนี้ได้โยงมาเป็นละครสดตอนพระเยซูเข้าเมืองเยรูซาเล็มเพื่อเผยแพร่วาทะสอนของพระเจ้าในองค์ที่หนึ่ง

2) ในองค์ที่สอง ฉากภาพนิ่งคือเหตุการณ์ที่โมเสสพาชาวอิสราเอลข้ามทะเลแดงได้อย่างปลอดภัย นำละครสดตอนพระเยซูสั่งสอนชาวยิว ว่าพระเจ้าจะช่วยพวกเขา ขอให้มีความเชื่อและศรัทธาในพระเจ้า ก็จะปลอดภัย

3) ในองค์ที่สาม ฉากภาพนิ่งคือเหตุการณ์ที่โมเสสขึ้นไปบนเขาศีไนและนำบัญญัติสิบประการลงมาให้ชาวยิว แต่พบว่าชาวยิวได้หันไปบูชารูปปั้นวัวทองคำแทน นำบทละครสดตอนพระเยซูลงจากเขามะกอก ถูกจูดาทรยศ ทำให้ทหารโรมันจับตัวพระเยซูไปได้

4) ในองค์ที่สี่ ฉากภาพนิ่งคือตอนรับประทานอาหารในคืนสุดท้ายในทุกครัวเรือนของชาวอิสราเอล ก่อนพากันอพยพออกจากอียิปต์ นำบทละครสดตอนอาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซูในหมู่เหล่าอัครสาวก และพระเยซูสถาปนาพิธีศีลมหาสนิท

ข้อสังเกต นับเป็นสุดยอดของวรรณกรรมตะวันตกที่เป็นพื้นฐาน เป็นจุดก้าวกระโดดไปสู่วัฒนธรรมทุกอย่างทุกประเภท เนื้อหาเริ่มตั้งแต่กำเนิดของมนุษยชาติ และจบลงกับคัมภีร์ของอัครสาวกจอห์น นักประวัติศาสตร์ได้กำหนดวันเวลาของเรื่องราวสมัยอับราฮัม(บรรพบุรุษของพระเยซู) ว่าอยู่ในช่วง 1800 ปีก่อนคริสตกาล จนถึงราวปีค.ศ. 100 เมื่ออัครทูตจอห์นสิ้นชีวิต และกำหนดว่าพระเยซูเกิดในราวปีที่ 5 ก่อนคริสตกาล และสิ้นชีพในราวปี ค.ศ. 30

5) ในองก์ที่ห้า ฉากภาพหนึ่งคือตอนจ๊อบ (Job) ผู้เป็นคนดีคนซื่อตรง แต่จำต้องสูญเสียทุกอย่าง ทั้งชื่อเสียงและเงินทอง จ๊อบก้มหน้าก้มตารับการกรรมด้วยความขมขื่น นำบทละครสดตอนพระเยซูขึ้นไปอยู่บนเขามะกอก พร่ำรำพันเยี่ยงมนุษย์ผู้รู้ว่าการตายกำลังรออยู่เบื้องหน้า พระเยซูท้อแท้หมดกำลังใจ เทวทูตได้มาปลอบและสั่งไม่ให้สิ้นศรัทธา

6) ในองก์ที่ห้าเช่นกัน ฉากภาพหนึ่งอีกฉากหนึ่งคือตอนโมเสสเห็นพระเจ้า มาปรากฏสุกสว่าง อยู่กลางพุ่มไม้ที่กำลังลุกไหม้ เขาคุกเข่ารับคำสั่งจากพระเจ้า นำบทละครสดตอนพระเยซูบนเขามะกอก คุกเข่ามองสู่เบื้องบน ยอมตนเป็นผู้รับใช้พระบิดา ยอมรับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นตามพระประสงค์ของพระบิดา

7) ในองก์ที่หก ฉากภาพหนึ่งคือตอนดาเนียล (พระผู้เผยวจนะ-prophet) ถูกลงโทษและถูกจับโยนลงในช่องสิงโต ให้เป็นอาหารของสิงโตเพราะดาเนียลยืนกรานไม่ยอมละทิ้งความเชื่อที่มีต่อพระเจ้าของเขา นำบทละครสดตอนพระเยซูยอมให้จับ ถูกเยียนโบย ถากถางเยาะเย้ยจากพวกชาวเยรูซาเลม

8) ในองก์ที่หกเช่นกัน ฉากภาพหนึ่งอีกฉากหนึ่งคือเหตุการณ์ในชีวิตของจ๊อบอีก ที่ถูกเยาะเย้ยถากถาง ถูกภรรยาทุหมิ่นขนาดเทสิ่งโสโครกรดตัวเขา เขาอดทนไม่ปริปากบ่นใดๆเลยตลอดเวลาเจ็ดวันและแม้จะสงสัยพระเจ้า แต่ในที่สุดก็ประกาศยอมตนต่อคำสั่งและความยุติธรรมในแบบของพระเจ้า นำบทละครสดตอนพระเยซูปล่อยให้คนอื่นเยาะเย้ยอย่างสงบ

9) ในองก์ที่เจ็ด ฉากภาพหนึ่งตอนเคน (Cain) ผู้ฆ่าอาเบล (Abel) ด้วยความอิจฉาริษยาที่พระเจ้าทรงโปรดอาเบลมากกว่า (ทั้งคู่เป็นลูกของอาดัมกับอีฟ) เคนทนทุกข์ทรมานสำนึกผิดและเสียใจในสิ่งที่ได้ทำไป นำบทละครสดตอนจูดาสผู้ชั่วตัวพระเยซูให้ทหารโรมันจับตัวไป แล้วเสียใจคลุ้มคลั่งจนในที่สุดแขวนคอตาย

10) ในองก์ที่แปด ฉากภาพหนึ่งตอนโมเสสถูกแพโรห์อียิปต์ขับไล่ออกจากวัง ปลดจากตำแหน่ง ให้ไปอยู่ในหมู่ชาวอิสราเอล นำบทละครสดตอนพระเยซูถูกจับตัวไปอยู่ต่อหน้าปีลาต ถูกท้วงหน้าพระชาวยิวกล่าวหาใส่ร้ายว่าเป็นผู้ก่อกบฏ นำฝูงคนปฏิวัติด้านอำนาจของโรมัน พระเยซูนิ่งเฉย พูดเพียงว่าอาณาจักรของพระองค์ไม่ได้อยู่บนโลกนี้

11) ในองก์ที่เก้า ฉากภาพหนึ่งตอนโจเซฟในคัมภีร์เก่าผู้นำอาหารมาให้ชาวอิสราเอลในอียิปต์ เพราะเกิดข้าวยากหมากแพง ผู้คนไม่มีอันจะกิน นำบทละครสดตอนพระเยซูผู้มั่งคั่งนามบนศีรษะ ตายเพื่อให้ชาวยิวเห็นทางสู่พระเจ้า

12) ในองก์ที่สิบ ฉากภาพหนึ่งตอนอับราฮัมให้อิชชัคหอบหินขึ้นไปบนเขาโมเรียห์ เพื่อจะฆ่าสังเวยอิชชัคตามคำสั่งของพระเจ้า นำบทละครสดตอนพระบุตรแบกไม้กางเขนที่จะตรึงตนเองเดินขึ้นเขา เพื่อไถ่บาปให้มนุษยชาติ

13) ในองก์ที่สิบเช่นกัน ฉากภาพหนึ่งตอนโมเสสหลั่งรูงมั่งกรตั้งไว้บนเสาสูง และช่วยชีวิตผู้ที่เชื่อในพระเจ้าให้พ้นจากพิษงู นำบทละครสดตอนพระเยซูตายบนไม้กางเขน เลือดหลังไหลช่วยส่องทางแก่ผู้ที่เชื่อในพระบิดาสู่อาณาจักรของพระองค์

6. ผู้กำกับการแสดงและคณะผู้แสดง²¹

ผู้กำกับการแสดงในคริสตนาฏกรรมปี 2010 คือคริสเตียน สตูกคิล (Christian Stückl) เคยดำรงตำแหน่งนี้เมื่อสิบปีก่อนในการแสดงปี 1990 ตอนนั้นเขาเพิ่งมีอายุ 27 ปี จึงเป็นผู้กำกับที่อายุน้อยที่สุด เขาเป็นลูกบ้านโอบาร์มาเกา เติบโตมาในแวดล้อมของการแสดงคริสตนาฏกรรม ได้เห็นได้ยินผู้ชมที่พักอยู่ในครอบครัวเขาพูดถึงการแสดงมาตั้งแต่เด็ก และในฐานะเด็กของหมู่บ้านก็ป่วนเปื้อนอยู่แถวโรงละคร ดูเขาซ้อมกัน ถามโน่นถามนี่ด้วยความสนใจเรื่อยมาในตอนแรกเขาเข้าศึกษาและฝึกฝนเพื่อจะเป็นช่างไม้แกะสลัก แต่ก็ได้ตั้งกลุ่มนักแสดงสมัครเล่นของหมู่บ้านด้วย ในปี 1987 เขาได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ช่วยผู้กำกับประจำคณะ Münchener Kammerspiele [มุนเชินเนอ คามา-สปีเล] ในปีเดียวกันนี้เขาได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้กำกับของการแสดงคริสตนาฏกรรม ในฐานะที่เป็นคนหนุ่มที่มีความคิดแนวใหม่ๆ การกำกับการแสดงปี 1990 จึงมิได้ราบรื่นนัก อันเป็นธรรมดาของการเปลี่ยนแปลง แต่ผลสุดท้ายก็ดำเนินไปด้วยดี ในการแสดงปี 2000 เขาและอ็อตโต ฮูบาร์ จึงสามารถเปลี่ยนแปลงปรับปรุงและเพิ่มเติมบทละครครั้งใหญ่ตามที่เขาเห็นดี รวมถึงการย้ายเวลาแสดงไปอยู่ในภาคบ่าย

²¹ ดูภาพผู้แสดงได้ที่ <http://www.passionplay-oberammergau.com/>

และภาคค่ำ ตั้งแต่รับเป็นผู้กำกับการแสดงปี 1990 สตูกคีลต้องการเป็นผู้คัดเลือกผู้แสดงเอง จนถึงตอนนั้นสภาชุมชนเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องนี้ เขาเริ่มตระเตรียมนักแสดง ปู่ทาง ส่งเสริมและผลักดันนักแสดงรุ่นหนุ่มสาวให้ได้บทสำคัญๆ ถึงกับพาพวกเขาไปยังอิสราเอลเพื่อให้นักแสดงรุ่นใหม่สัมผัสและมีประสบการณ์บางอย่างบางลักษณะเกี่ยวกับฉากและภูมิหลังของเนื้อเรื่อง ในที่สุดเขาเองเป็นผู้เลือกผู้แสดงบทสำคัญๆในการแสดงปี 2010 เขาให้ความเห็นว่า หากจะให้การแสดงคริสต์นาฏกรรมยั่งยืนต่อไป การแสดงจำเป็นต้องวิวัฒน์ไปตามกาลสมัย เพื่อดึงดูดอนุชนรุ่นใหม่ๆ การแสดงต้องสามารถกระตุ้นจิตสำนึกเกี่ยวกับความหมายของการตายและการฟื้นคืนชีวิตของพระเยซูให้ได้ในโลกที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ในแง่นี้เท่ากับว่าผู้กำกับเองก็ต้องหาความสมดุลให้ได้ระหว่างการเคารพขนบที่สืบทอดมากับการปรับเปลี่ยนการละครให้สนองรับสภาพสังคมในปัจจุบัน น่ารู้อีกว่า ทั้งปู่และพ่อของเขาเข้าร่วมการแสดงในปี 1990 เมื่อเขาได้รับเลือกให้เป็นผู้กำกับเป็นครั้งแรก ปู่ของเขาเข้าร่วมในการแสดงในบทสำคัญต่างๆตั้งแต่ปี 1930 เรื่อยมาจนถึงปี 2000 ที่เขาได้รับบทของหัวหน้าพระชาวยิว ตอนนั้นปู่มีอายุ 76 ปีแล้ว ส่วนบิดาของเขาก็เคยแสดงเป็นจูด้า เป็นหัวหน้าพระชาวยิวในปี 1980, 1984, 1990 เป็นต้น ตระกูลสตูกคีล (Stückl) และตระกูลสวิงค์ (Zwink) เป็นสองตระกูลที่รวมอยู่ในหมู่บ้านที่ลงนามในปฏิญญาต่อหน้าไม้กางเขนในปี 1633 ว่าจะจัดการแสดงคริสต์นาฏกรรมเพื่อแก้บนและตอบแทนพระเจ้าเป็นเจ้าทุกสิบปี

ตระกูลสวิงค์ เป็นตระกูลดังและเด่นที่สุดตระกูลหนึ่งของหมู่บ้าน สามารถสืบสายย้อนหลังไปได้ถึงปี 1446 เป็นอย่างน้อย คนหนึ่งในตระกูลนี้คือฟรังส์ เซรัฟสวิงค์ (Franz Seraph Zwink, 1748-1792) จิตรกรร็อกโกโกผู้ได้จารึกฝีมือจิตรกรรมเฟรสโกบนผนังด้านนอกของบ้านหลายหลังในหมู่บ้าน ในด้านการแสดงลูกหลานตระกูลนี้เคยรับบทเป็นพระเยซู พระแม่มารีและจูด้าในปี 1980 และในปี 2010 มาร์กุส สวิงค์ (Markus Zwink) เป็นผู้กำกับด้านดนตรีและวาทยากร ส่วนโดมินิก สวิงค์ (Dominikus Zwink) รับหน้าที่ของผู้เล่าเรื่องในอาร์มภท

อ็อตโต ฮูบาร์ รองผู้กำกับการแสดงได้ทำหน้าที่แก้ไขปรับปรุงบทละคร

การแสดงคริสต์นาฏกรรมที่หมู่บ้านโอบารามากาในเยอรมนี

สำหรับการแสดงปี 1990 และปี 2000 เขาเกิดในหมู่บ้านนี้ จบจากโรงเรียนในสังกัดของอารามวัดเอ็ดทัล และเป็นครูเสมอมา เขาอุทิศตนเพื่อส่งเสริมศิลปะการละคร และได้จัดแสดงละครของหมู่บ้านในละแวกนี้อย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ตำแหน่งรองผู้กำกับการแสดงแล้ว เขาเองทำหน้าที่เป็นผู้เล่าเรื่องในอารัมภบท (prologue) ผู้หนึ่ง และเป็นผู้เล่าเรื่องในฉากภาพนิ่งด้วย (narrator) ปู่ของเขา ฮูบาร์ รุตส์ (Huber Rutz) เคยรับบทของหัวหน้าพระชาวยิวในการแสดงสามครั้ง และบทของปีเตอร์ในการแสดงปี 1950 ปัจจุบัน อ็อตโต ฮูบาร์และภรรยาหมู่บ้านพักให้เขาในหมู่บ้าน

ยังมีตระกูลสำคัญที่มีบทบาทเกี่ยวข้องกับการแสดงติดต่อกันมาทั้งตระกูลที่ชาวบ้านทุกคนรู้จักคือตระกูล ไพรซิงการ์ (Preisinger) เช่น อันตัน ไพรซิงการ์ ซีเนียร์ (Anton Preisinger Snr.) นักแสดงที่เป็นที่ยกย่องชื่นชมมากที่สุดคนหนึ่งในประวัติศาสตร์นักแสดงของหมู่บ้าน เมื่ออายุสิบขวบ เขาแสดงเป็นเทวดา ต่อมาเป็นลาซารุสในปี 1934 เป็นพระเยซูในปี 1950 และปี 1960 ยังเป็นผู้กำกับการแสดงปี 1970 และรับบทหาย่อยๆต่อมาอีก(เพราะอายุมากขึ้นๆ) ในการแสดงปี 1980 และ 1984 ลูกชายเคยแสดงเป็นปีลาตในปี 1980 และหลานชาย อันตัน ไพรซิงการ์ จูเนียร์ (Anton Preisinger Jr.) ผู้ทำหน้าที่บริหารกิจการโรงแรมของตระกูล (Alte Post Hotel) ในหมู่บ้าน ก็เคยแสดงเป็นจุดาในปี 2000

ผู้แสดงทั้งหมดเกือบ 2400 คนที่รวมคนแสดงในบทบาทสำคัญๆทั้งหมด 21 บทบาท (ที่มีบทเจรจาบนเวที สั้นและยาวรวมกันทั้งสิ้น 120 บท) แต่ละบทบาทมีนักแสดงสองคนที่ฝึกซ้อมด้วยกันมาที่พร้อมจะแสดงได้ทุกเมื่อ ผู้แสดงอื่นๆเช่นทหารโรมัน คนเฝ้าวัดและชาวประชา นักดนตรี คณะนักร้องประสานเสียงที่มีทั้งชายและหญิงและนักร้องเดี่ยว รวมกันประมาณหนึ่งร้อยคน (ใช้ประมาณห้าสิบคนในการแสดงแต่ละครั้ง) ช่างเทคนิคต่างๆ แผนกบริการผู้ชม เป็นต้น ผู้ช่วยในทุกด้านทุกแขนง ทั้งหมดเลือกจากคนในหมู่บ้าน จากทุกอาชีพทุกสถานะ เป็นผู้ที่เกิดในหมู่บ้านหรือผู้ที่ย้ายภูมิลำเนามาอยู่ในหมู่บ้านนี้ไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีแล้ว ตามรายละเอียดต่อไปนี้

ผู้มีสิทธิ์สมัครเข้าร่วมการแสดง ต้องอยู่ในเงื่อนไขดังนี้

ก. ผู้เกิดที่หมู่บ้านโอบาราม่าเกา ไม่จำกัดว่าเป็นชาวคาทอลิกหรือชาวโปรเตสแตนต์ และแม้ไม่นับถือศาสนาหนึ่งศาสนาใดก็มีสิทธิ์

ข. ผู้มีภูมิลำเนาอยู่ที่หมู่บ้านนี้ ติดต่อกันนานเกินยี่สิบปีแล้ว ไม่จำกัดเชื้อชาติและศาสนา เช่นในการแสดงปี 2000 มีชาวมุสลิมในหมู่บ้านเข้าร่วมแสดงด้วย

ค. เด็กนักเรียนของหมู่บ้าน ไม่ว่าจะมาจากที่ใด บิดามารดามีสัญชาติอะไรหรือเกิดที่ไหน

ง. สมาชิกในครอบครัวของทหารประจำการขององค์การนาโต (NATO - North Atlantic Treaty Organization) ที่มีศูนย์ฝึกอบรมอยู่ใกล้หมู่บ้าน

จ. สตรีที่เข้าชายตามข้อ ก ถึงข้อ ง มีสิทธิ์สมัคร ตั้งแต่ปี 1990 สภาชุมชน (ตามคำแนะนำของผู้กำกับปีนั้นคือ Stückl & Otto Huber) ได้ลงมติยกเลิกเงื่อนไขเกี่ยวกับผู้สมัครสตรีที่เคยกำหนดไว้ว่า ต้องเป็นโสดและมีอายุไม่เกิน 35 ปี

7. ดนตรี นักดนตรีและคณะนักร้อง

การแสดงที่เกิดขึ้นก่อนปี 1811 ไม่มีดนตรีประกอบการแสดง และเริ่มขึ้นตั้งแต่ที่ โรซุช เด็ดลาร์ (Rochus Dedler) ได้ประพันธ์บทดนตรีเพื่อการแสดงปี 1811, 1815 และปี 1820 บทประพันธ์ทั้งสามไม่เหมือนกันทีเดียว ตั้งแต่นั้นมาการแสดงคริสต์นาฏกรรมที่หมู่บ้านนี้จึงเป็นทั้งบทละครพูดและเพลงร้องขับประสานเสียง รวมทั้งมีฉากภาพนิ่ง ดนตรีมีความสำคัญและมีศักดิ์มีสิทธิ์เท่าบทละคร เพราะเป็นสิ่งเชื่อมบทละครพูดกับฉากภาพนิ่งให้ดำเนินขับเคลื่อนไปอย่างสมบูรณ์ ดนตรีจึงเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ในการแสดงที่ทำสืบทอดมาตลอดหนึ่งร้อยแปดสิบปี และคงเป็นไปไม่ได้ในปัจจุบันหรือในอนาคตที่จะตัดดนตรีออกจากการแสดง

เด็ดลาร์ เกิดในหมู่บ้านโอบาราม่าเกา เป็นบุตรชายของผู้ดูแลโรงแรมเล็กๆ ในหมู่บ้าน เขาเริ่มเรียนดนตรีที่อารามนักบวชคติดอกัสตินในเมืองโรเทินบุค (Rottenbuch) ไม่ไกลจากหมู่บ้าน และไปเรียนต่อที่เมืองมิวนิก ในยุคนั้นเมืองมิวนิกขึ้นชื่อว่าเชี่ยวชาญในด้านการเรียนการสอนดนตรี เขาเองมีเสียงทุ้มต่ำที่

วิเศษสุด (เสียง bass) เป็นที่ยอมรับนับถือว่าเป็นผู้มีอัจฉริยะด้านการดนตรี เขา
กลับมาอยู่ที่หมู่บ้านจนถึงแก่กรรม และพอใจกับการเป็นครู เป็นผู้นำกลุ่มนักร้อง
ประสานเสียงและเป็นผู้เล่นอแกนของหมู่บ้านตลอดชีวิต ใครๆก็รู้จักเขาในฐานะ
นักประพันธ์ดนตรีศักดิ์สิทธิ์ ที่ใช้ในพิธีกรรมต่างๆในวัดคริสต์ไม่เพียงแต่ในหมู่บ้าน
เกิดแต่ตามหมู่บ้านและเมืองในถิ่นไกลออกไป ในเวลาเพียงยี่สิบปีที่เขาใช้ชีวิตใน
หมู่บ้าน เขาได้ประพันธ์ดนตรีไว้มากกว่าร้อยบท และบทเพลงประกอบดนตรี
สำหรับพิธีมิสซาและและพิธีส่งวิญญาณไปสวรรค์ รวมทั้งหมตอีกราวยี่สิบบท
บทเพลงเหล่านี้ยังคงใช้ร้องกันต่อมาในวัดของหมู่บ้านจนถึงทุกวันนี้ แน่่อนที่บท
ประพันธ์ดนตรีประกอบการแสดงคริสตนาฏกรรมของเขาเป็นที่ชื่นชม จดจำและ
ตรึงใจชาวบ้านมากที่สุด

ก่อนที่จะมีบทประพันธ์ดนตรีเฉพาะคริสตนาฏกรรมของเด็ดลาร์นั้น
ดนตรีที่ประกอบการแสดงใช้บทร้องเกรกอเรียน (Gregorian chants) และบทร้อง
เดี่ยว เด็ดลาร์ได้รับอิทธิพลจากบทร้องเหล่านี้ที่ใช้มาก่อนหรือไม่นั้น ไม่มีหลักฐาน
ใดๆยืนยัน ดังกล่าวข้างต้นแล้วว่าบทประพันธ์ของเขาสำหรับการแสดงสามปีนั้น
ไม่เหมือนกัน เราต้องไม่ลืมว่าการแสดงปี 1811, 1815 และปี 1820 นั้น ยังคง
แสดงกันในโรงละครที่ตั้งเหนือสุสานผู้เสียชีวิตไปในโรคระบาด ดนตรี ขนาดของ
คณะนักร้องและวงดนตรี ถูกพื้นที่บังคับและจำกัดไว้มาก เด็ดลาร์เองเป็นผู้กำกับ
การแสดง เขาเองเป็นผู้เล่าเรื่องในบทนำแต่ละฉากในคัมภีร์เก่าที่มีทั้งหมด
ยี่สิบสี่ฉาก เขาท่องจำบทอันยืดยาวได้ทั้งหมด นอกจากนี้ยังเป็นผู้ร้องส่วนที่เป็น
เสียงต่ำเองด้วย ทั้งหมดนี้เป็นบทบาทหน้าที่อันยิ่งใหญ่สำหรับคนๆเดียว
การทำงานอย่างทุ่มเททั้งกายและใจแบบนี้ทำให้สุขภาพเขาแย่ลงๆ ในที่สุด
ล้มป่วยและสองปีต่อมาก็ถึงแก่กรรม

ดนตรีที่เขาประพันธ์ไว้ในปี 1820 สำหรับนักดนตรีสมัครเล่นในการแสดง
คริสตนาฏกรรม ให้ท่วงทำนองตามขนบเพลงสวดของชาวคริสต์ มีทั้งบทร้อง
ประสานเสียงและบทร้องเดี่ยวทั้งสี่ระดับเสียง (อันมีระดับเสียง soprano, alt,
tenor และ basso ดังที่คณะผู้จัดเจาะจงไว้) ในบทร้องที่เล่าเหตุการณ์ และสำหรับ
การร้องหมู่ ดนตรีทำหน้าที่เหมือนตัวประสานและถ่ายทอดวิญญาณสำนึก

เกี่ยวกับโศกนาฏกรรมที่กำลังดำเนินอยู่บนเวที เชื่อมเหตุการณ์ในคัมภีร์เก่า กับ เหตุการณ์คริสต์นาฏกรรม

การย้ายการแสดงไปอยู่บนสนามหญ้าด้านทิศเหนือของหมู่บ้านในปี 1830 นั้น หมายถึง พื้นที่แสดงกว้างใหญ่ขึ้นมากและเพื่อผู้ชมจำนวนมากขึ้นด้วย คนตรีที่ประกอบการแสดงก็ต้องสมดุลกัน เมื่อเป็นเช่นนี้ คนตรีต้นฉบับของ เด็ดลาร์ที่เข้ามาจึงต้องปรับปรุงหรือประพันธ์ขึ้นใหม่ เมื่อบทละครเปลี่ยนอีกบ่อยๆ ในศตวรรษที่สิบเก้า คนตรีก็ต้องปรับตามให้เข้ากับบทละครด้วย ข้อขัดแย้งใน เนื้อหาของบทละครดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นในศตวรรษที่ยี่สิบ ทำให้ต้องประพันธ์ บทดนตรีประกอบการแสดงเกือบทุกครั้ง ในการแสดงปี 1950 ศาสตราจารย์ ออยเคิน ปีปส์ (Eugen Papst)²² นักดนตรีลูกบ้านโอบารามาเกาเช่นกัน มีส่วนช่วยยกระดับผลงานประพันธ์ของเด็ดลาร์ให้ปรากฏอีกครั้งหนึ่ง คนตรีฉบับปรับปรุงใหม่นี้ได้อนุรักษสิ่งดีๆ จากงานประพันธ์ของ เด็ดลาร์ไว้ ฉบับนี้ใช้เรื่อยมา อีกสี่สิบปี นับเป็นช่วงสงบเพราะไม่มีปัญหาด้านดนตรีในการแสดงแต่ละครั้ง จนถึงปี 1977 ชาวบ้านโอบารามาเกาบางคนอยากให้หันกลับไปใช้บทละครของ รอกซนาร์ ทั้งหมดนี้ปูทางไปสู่การเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญที่สุดในการแสดง ปี 2000 ทั้งในด้านบทละครและในด้านดนตรี

แม้ว่าการเปลี่ยนแปลงบทละคร ทำให้ต้องพิจารณาบทดนตรีที่ใช้ว่า สอดคล้องกันหรือไม่ บทประพันธ์ของเด็ดลาร์ยังคงเป็นจุดใจกลางของการแสดง ปี 2000 แต่เมื่อมีการสร้างฉากภาพนิ่งจากคัมภีร์เก่า เพิ่มขึ้นหรือเปลี่ยนใหม่ ก็ต้องมีบทละคร มีดนตรีเพิ่มหรือเปลี่ยนตามไปด้วย ผู้กำกับการแสดงด้านดนตรี มาร์กุซ สวังก์ (Markus Zwick) เป็นผู้รับภาระด้านนี้ (เขาเป็นวาทยากรด้วย) ต้องประพันธ์ดนตรีใหม่เองด้วย โดยยึดลีลาดนตรีของเด็ดลาร์ และยังได้นำ บทประพันธ์อื่นๆ บางส่วนที่เด็ดลาร์ทำไว้ มาดัดแปลงให้สมบูรณ์เข้ากันได้ทั้งหมด ในการแสดงปี 2010 เขาก็ประพันธ์และปรับปรุงดนตรีขึ้นใหม่ให้สมบูรณ์ที่สุด ถึงกระนั้นทั้งชาวบ้าน โอบารามาเกาและเขาเองยังคงยกย่องเด็ดลาร์ ว่าเป็น

²² ออยเคิน ปีปส์ เป็นเพื่อนและร่วมงานคนหนึ่งของ Richard Strauss (1864-1949) ชาวเยอรมันผู้เป็นนักดนตรีเอกของโลกผู้หนึ่ง

การแสดงคริสต์นาฏกรรมที่หมู่บ้านโอบาร์มาเกาในเยอรมนี

ผู้ให้กำเนิดการแสดงคริสต์นาฏกรรมประกอบดนตรี ชื่อของเด็ดลาร์ ยังคงปรากฏจารึกในเอกสารประกอบการแสดงเรื่อยมา

การแสดงแต่ละครั้งใช้คณะนักร้องประมาณ 50 คนและคณะนักดนตรีประมาณ 50 คน เลือกลงมาจากคณะนักร้อง อำมาเกาเออ โมเท็ตเท็นกอร์ (Ammergau Motettenchor) ที่มีมากกว่า 100 คน และจากนักดนตรีกว่า 100 คนเช่นกัน การเลือกนักร้องเดี่ยวนั้น เลือกไว้สามสี่คนสำหรับระดับเสียงแต่ละระดับ ให้สามารถเข้าแสดงได้ทุกเมื่อ มีปรากฏเสมอว่า นักร้องส่วนใหญ่ที่เคยร่วมในการแสดงปี 2000 ได้รับเลือกให้กลับมาร่วมวงอีกในปี 2010 เพราะฉะนั้นเมื่อถึงเวลาต้องซ้อม นักร้องส่วนใหญ่รู้จักคำร้องและดนตรีแล้ว พวกเขาต้องจดจำคำร้องและดนตรีให้ได้ขึ้นใจ การเป็นหนึ่งในคณะนักร้องนั้นถือว่าเป็นเรื่องเสริมหน้าตามาก เพราะคณะนักร้องอยู่บนเวทีต่อหน้าต่อตาผู้ชมตลอดเวลา และในองก์ที่หนึ่งเมื่อพระเยซูคริสต์เข้าเมืองเยรูซาเล็ม คณะนักร้องได้เข้าร่วมแสดงบทของชาวเมืองเยรูซาเล็มด้วย (ฉากนี้มีผู้แสดงบนเวทีกว่าพันคน) สำหรับการแสดงปี 2010 มีผู้ร่วมแสดงทั้งหมด 2400 คน ในจำนวนนี้เป็นเด็ก 630 คน มีนักร้องในการแสดงแต่ละรอบ 48 คนและนักดนตรี 55 คนบวกกับนักร้องเดี่ยวให้ฝึกเทียบดูว่า หมู่บ้านโอบาร์มาเกาปัจจุบันมีประชากรราว 5,300 คน

การเลือกนักร้องจากผู้สมัครทั้งหมดเพื่อประกอบเป็นคณะนักร้องประสานเสียงในการแสดงปี 2010 นั้น เริ่มขึ้นในฤดูใบไม้ผลิปี 2009 ผู้ได้รับเลือกต้องร่วมซ้อมสองครั้งในแต่ละสัปดาห์ ตั้งแต่ต้นฤดูใบไม้ร่วงเรื่อยมาจนถึงกำหนดการแสดง การเลือกนักร้องเดี่ยว (soloists) เริ่มขึ้นในปี 2008 แล้ว ผู้คนสนใจสมัครเป็นนักร้องเดี่ยวนั้น อันเป็นผลจากนโยบายของมารกุซ สวิงค์ (Markus Zwick) ผู้กำกับการดนตรีและวาทยกรประจำปี 2010 (เขาดำรงตำแหน่งนี้มาแล้วในการแสดงปี 1990 และปี 2000) เขาต้องการสนับสนุนผลักดันหนุ่มสาวที่มีเสียงดีและรักดนตรีให้มีโอกาสเพิ่มพูนประสบการณ์และความสามารถเพื่อจะได้เป็นนักร้องที่ดีต่อไปในอนาคต นักร้องหนุ่มสาวเหล่านี้ ต้องซ้อมร้องซ้อมเสียงอย่างน้อยสัปดาห์หนึ่งกับครูดนตรีอาชีพแขนงนี้โดยเฉพาะที่เชิญมาจากเมืองมิวนิก หลังจากนั้นพวกเขายังต้องไปร้องโชว์ให้คณะกรรมการมืออาชีพเลือกตัวอีกด้วย

8. การคัดเลือกผู้แสดง

หนึ่งถึงสองปีก่อนปีที่มีการแสดง ชาวบ้านโอบารามาคาไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ ผู้หญิงหรือผู้ชาย ผู้ต้องการมีส่วนในการแสดง ไม่ว่าจะเป็นบทอะไร ต้องกรอกใบสมัครไปยื่นต่อสภาชุมชนอย่างเป็นทางการ สำหรับการแสดงปี 2010 นั้นมีผู้ใหญ่ลงสมัคร 1800 คนและเด็กๆอีก 600 กว่าคน บางคน (เช่นผู้ชาย) เจาจะจงด้วยว่าต้องการเป็นทหารโรมัน เพราะพวกเขาจะโกนหนวดโกนเคราหรือตัดผมได้ตามปกติ เพราะในบทสำคัญๆทั้งหมด 21 บทนั้น (ที่มีบทเจรจาบนเวที เช่น พระเยซู สาวก พระ ฯลฯ) ผู้ชายที่ได้รับเลือกต้องเริ่มไว้ผม ไว้หนวดและไว้เคราตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิของปี 2009 ไปจนจบการแสดงในเดือนตุลาคมปี 2010 ผู้กำกับการแสดง เป็นผู้เสนอแนะว่าใครบ้างควรรับบทไหนในทั้งหมด 21 บท และเขาเจาจะจงด้วยว่าแต่ละบทต้องเตรียมผู้แสดงอย่างน้อยสองคนที่จะเข้าแสดงแทนกันได้ในทุกเมื่อ มีศักดิ์ศรีและความสำคัญเท่าเทียมกัน หาได้เป็นตัวสำรองของใครไม่ เพราะในปี 2010 มีการแสดงทั้งหมด 102 รอบ

ในเย็นวันที่ 7 เมษายน 2009 คณะกรรมการผู้จัดการแสดงมีประชุมลับเพื่อพิจารณาตัดสินว่าการคัดเลือกผู้แสดงควรเป็นไปตามคำแนะนำของผู้กำกับการแสดงไหม หลังจากการถกเถียงตลอดเวลาสี่ชั่วโมง มติตกลงให้เป็นไปตามคำแนะนำของผู้กำกับ วันที่ 8 เมษายน เวลาเก้านาฬิกาสามสิบนาที ชาวบ้านมารวมกันที่วัดคาทอลิกประจำหมู่บ้าน เริ่มด้วยพิธีสวดสั้นๆที่มีทั้งการร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า การอ่านพระคัมภีร์และการสวด จบแล้ววงดุริยางค์ของหมู่บ้านนำทั้งคณะและผู้ชมเดินไปตามถนน ไปหยุดอยู่ที่วัดโปรเตสแตนต์เพื่อสวดอีกครั้งหนึ่ง²³ แล้วทั้งหมดเคลื่อนกระบวนต่อไปที่โรงละคร บนเวทีมีวงดนตรีและคณะนักร้องประสานเสียงนั่งอย่างพร้อมเพรียง วงดุริยางค์ของหมู่บ้านเข้าไปประจำที่เช่นกัน ชาวบ้านมานั่งรวมกันอยู่ในโรงละครด้วย และคณะเจ้าหน้าที่สถานีโทรทัศน์บาวาเรียผู้ติดตามมาถ่ายทอดสดการทำปฎิญาณต่อพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าเพื่อสืบทอดความตั้งใจที่เคยให้ไว้ตั้งแต่ปี 1633 พิธีศาสนาเริ่มขึ้น

²³ เช่นเดียวกับในเมืองอื่นใด มีวัดคาทอลิกและวัดโปรเตสแตนต์ ในเมืองเดียวกัน

โดยมีรองเจ้าคณะนักบวชฝ่ายคาทอลิกของถิ่นนี้ พระของวัดประจำหมู่บ้าน และเจ้าคณะนักบวชฝ่ายโปรเตสแตนต์ของถิ่นนี้และนักบวชของวัดโปรเตสแตนต์ของหมู่บ้านเป็นผู้ประกอบพิธีร่วมกัน มีการบรรเลงดนตรีบางตอน การขับร้องประสานเสียงด้วย ถึงเวลาเด็กชายวัยสิบขวบชื่อ คริสต็อฟ สเตอการ์ (Christoph Stöger) (เด็กคนนี้ทำหน้าที่ประจำอยู่หน้าแท่นบูชาของวัดประจำหมู่บ้าน) เป็นผู้ทำปฏิญาณแทนหมู่บ้านทั้งหมดว่าจะสืบสานการแสดงคริสตนาฏกรรมต่อไปเพื่อรำลึกถึงพระเมตตาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่ได้ช่วยชีวิตชาวบ้านโอบารามากาให้พ้นจากโรคระบาดในปี 1633 ไว้ได้ ชาวบ้านทั้งหมดที่อยู่ในโรงละครเปล่งเสียงยืนยันพร้อมกันตามนั้น ผู้กำกับการแสดงพาฝูงเด็ก ๆ ขึ้นไปบนเวทีและร้องเพลงต้อนรับแสดงความยินดีปราโมทย์ เพลงนำที่ได้กร้องนี้จะเป็นเพลงนำของฉากพระเยซูเข้าเมืองเยรูซาเล็มในองก์ที่หนึ่ง (ในการแสดงจริงคณะนักร้องประสานเสียงเป็นผู้ขับร้องเท่านั้น) แต่ในวันประกอบพิธีนี้ เด็ก ๆ วงดนตรี คณะนักร้องประสานเสียงและชาวบ้านที่อยู่ในโรงละครขับร้องพร้อมกัน

หลังอาหารเที่ยง ถึงเวลาประกาศรายชื่อผู้สมัครว่าใครได้รับเลือกให้แสดงบทอะไร ทุกคนสนใจอยากรู้โดยเฉพาะบทเด่นๆ ยี่สิบเอ็ดบท ด้านหน้าบริเวณโรงละครจึงมีคนหลายร้อยคนรวมกันอยู่เพื่อคอยฟังผล วิธีการประกาศก็ใช้วิธีเขียนชื่อลงบนแผ่นกระดาษดำสองแผ่นใหญ่ที่ตั้งอยู่นอกโรงละคร ผู้เขียนคอยบรรจุเขียนทีละชื่อๆ ยิ่งทำให้ผู้คนกระสับกระส่าย เพราะต้องอดทนคอยดูตามคนเขียนไปที่ละชื่อๆ ว่าใครรับบทไหนเป็นต้น ผู้แสดงที่ได้รับเลือกทั้งหมด สื่อให้เห็นจุดยืนของผู้กำกับ (Christian Stückl) ว่าต้องการส่งเสริมหนุ่มๆ สาวๆ ให้เข้ามามีบทบาทในการแสดงมากขึ้นๆ เพื่อเตรียมพวกเขาสำหรับการแสดงครั้งต่อไปในอนาคตด้วย ผู้กำกับการแสดงยังต้องการให้โอกาสนักแสดงแต่ละคนเป็นผู้ถ่ายทอดจิตวิญญาณของตัวละครด้วยตัวเอง ให้คิดเองว่าจะพูดบทนั้นๆ อย่างไร (คำพูดนั้น กำหนดไว้แล้ว ไม่แต่งขึ้นเอง) แสดงท่าทางเช่นไรเป็นต้น ฝึกกันไปเช่นนี้ทีละเล็กทีละน้อย เมื่อถึงเวลาแสดงจริงในเดือนพฤษภาคมปี 2010 พวกเขาแต่ละคนเหมือน “ได้เติบโตในเลือดเนื้อและวิญญาณของตัวละครตัวนั้นๆ อย่างแท้จริง” เหมือนกับนวนิยาย เคราและผมที่ผู้แสดงชายต้องปล่อยให้ยาวตั้งแต่ปี

2009 จนกลายเป็นบุคลิกใหม่ของพวกเขา การซ่อมเริ่มตั้งแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2009 สัปดาห์ละสามสี่ครั้ง บนเวทีไม่ว่าฝนตก แดดออก มีพายุหรือหิมะก็มีได้ว่างเว้น

ยังมีคนอีกจำนวนมากที่ไม่ได้แสดงแต่ทำหน้าที่ช่วยด้านอื่นๆ เช่น เจ้าหน้าที่ฝ่ายจัดหา ฝ่ายบูรณาการ ฝ่ายผลิตสิ่งของเครื่องใช้ เช่นงานฝีมือเครื่องแต่งกายใหม่ทั้งหมดสองพันชุด เป็นผลงานจากอุตสาหกรรมภายในครอบครัว ด้วยความร่วมมือจากฝ่ายเครื่องแต่งกายโรงละครหลวงที่เมืองมิวนิก เสื้อผ้าทำจากผ้าฝ้าย ผ้าปักทอด้วยไหมทอง ผ้าไหม ผ้าแพรหรือผ้าดาวน์ ผ้าดินเงินดินทอง เป็นต้นโดยมี สเตเฟน ฮาเกอไนอาร์ (Stefan Hageneier) นักออกแบบลูกบ้านโอบาร์ามาเกา เป็นผู้ออกแบบฉากจัดเวทีพร้อมอุปกรณ์เครื่องใช้ เครื่องประดับ เครื่องแต่งกายในบริบทแต่ละฉากอีกยี่สิบแปดชุด โดยเน้นความถูกต้องตรงกับประวัติศาสตร์แห่งยุค การแสดงพัฒนาจากความเรียบง่ายเป็นความอลังการของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของผู้แสดง เพื่อสร้างความตื่นตะลึงและความประทับใจแก่ผู้ชม โดยบรรยายเน้นความมั่งคั่งของผู้สวมใส่นั้นคือเหล่าพระนักบวชนอกรีตชาวยิวหรือข้าหลวงโรมัน เมื่อเทียบกับความเรียบง่ายของเครื่องนุ่งห่มของชาวยิวพื้นบ้านรวมทั้งของพระเยซูและของเหล่าสาวกด้วย โดยเฉพาะในการแสดงปี 1990, 2000 และ 2010 ฉากและเครื่องแต่งกายยืนยันทันอย่างชัดเจนถึงจุดยืนของคณะผู้กำกับว่า ต้องการให้การแสดงเป็นไปตามกรอบของยุคสมัยใหม่ ของศิลปะการละครยุคปัจจุบันที่ฉากและเครื่องแต่งกายสำคัญมากพอๆกับการแสดง เพราะเป็นสิ่งตรงสายตาผู้ชมได้ตั้งแต่นาทีแรก ศิลปะการละครพัฒนาไปพร้อมกับวิวัฒนาการของแฟชั่น ดังการแสดงโอเปร่าตะวันตก นักออกแบบแฟชั่นชั้นสูงเป็นผู้ออกแบบเครื่องแต่งกายของผู้แสดง เครื่องแต่งกายจึงเป็นส่วนหนึ่งที่แยกออกจากศิลปะการละครมิได้ ที่ตรงภาพกับอากัปกริยาของตัวละครแต่ละตัวในจินตนาการของผู้ชมตลอดไป

ทุกคนที่มีส่วนในการจัดการแสดงคริสต์นาฏกรรมนี้ มิได้เป็นผู้ที่มีจิตศรัทธาต่อคริสต์ศาสนาเท่าเทียมกันทุกคน เพราะฉะนั้นมิติทางศาสนามีได้เป็นฐานสำคัญฐานเดียว แต่การแสดงกลายเป็นขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมเฉพาะ

ของหมู่บ้าน ที่พวกเขาในฐานะสมาชิกของชุมชนชาวบ้าน อยากมีส่วนร่วมด้วย โดยเฉพาะด้านดนตรีและการขับร้อง ที่เป็นส่วนหนึ่งของค่านิยมพื้นฐานที่มีเคย ถดถอยลดน้อยลงเลยในวิญญาณสำนึกของชาวเยอรมันโดยเฉพาะตั้งแต่ศตวรรษ ที่สิบห้าเป็นต้นมา และดังกล่าวนั้นแล้ว ดนตรีเป็นองค์ประกอบที่ขาดเสียมิได้ใน การแสดงนี้

ผู้แสดงทั้งหมดเป็นนักแสดงสมัครเล่น และไม่มีใครมีรายได้จากการแสดง ดังเช่นนักแสดงอาชีพที่มีรายได้เป็นกอบเป็นกำหรือมีรายได้ประจำ มาถึงวันนี้ เมื่อพิจารณาถึงข้อเท็จจริงที่ว่า ผู้แสดงต้องสละเวลาจำนวนมากมาย ผลจาก การงานในชีวิตจริงในอาชีพของเขาแต่ละคนเพื่อมาซ้อมมาแสดงติดต่อกันเป็น เวลานานเกือบปี แต่ละคนยอมสูญเสียรายได้ประจำที่เขาทำอยู่ ที่เขาต้องละไว้ ชั่วโมงกว่าการการแสดงจะสิ้นสุดลง หรือแม้เป็นพ่อค้าเขาก็ต้องหยุดทำการค้า ไปนาน คณะกรรมการจึงอนุมัติเงินชดใช้แทนรายได้ประจำที่น้อยลงหรือเสียไป เงินชดเชยนี้ก็น้อยเกินกว่าที่จะเรียกเป็นเงินค่าจ้างหรือค่าตอบแทน เป็นที่ ประจักษ์แน่ชัดว่า ไม่มีผู้แสดงคนใดที่ร่ำรวยขึ้นหรือตั้งตัวได้เพราะได้แสดงใน คริสตนาฏกรรม

9. ผู้ชม

เมื่อการแสดงคริสตนาฏกรรมเป็นที่กล่าวขวัญเลื่องลือออกไปไกลทุกมุม โลก จำนวนผู้ชมที่เดินทางไปชมการแสดงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ สถิติผู้เข้าชมการแสดง เชนในปี 1830 มีผู้ชมทั้งสิ้นประมาณ 13,000 คน ในปี 1840 จำนวนผู้ชมเพิ่ม ขึ้นเกือบสามเท่า คือประมาณ 35,000 คน ในปี 1880 ที่โทมัส คูก (Thomas Cook & H. Gaze) เริ่มขายทัวร์เป็นแพ็คเกจนำชาวอังกฤษข้ามฝั่งมาชมการแสดง เปิดศักราชของการนำเที่ยวเป็นหมู่เป็นคณะขึ้น ปีนั้นมีการแสดง ๔๐ รอบ จำนวน ผู้ชมเพิ่มจากหลักหมื่นเป็นหลักแสน และตั้งแต่นั้นมาก็อยู่ในหลักแสนขึ้นไปเช่น ในปี 1900 มี 174,000 คน และในปี 1950 มีถึง 480,000 คน สถิติล่าสุดของ การแสดงปี 2010 มีผู้ชมทั้งหมด 520,000 คน การเดินทางสะดวกมากขึ้นตาม ความเจริญก้าวหน้าของประเทศเยอรมนี การบริการด้านคมนาคมจากจุดต่างๆ ในเยอรมนีได้มีการวางแผนอย่างละเอียดพร้อมเพรียง ที่เอื้ออำนวยให้นักท่องเที่ยว

เที่ยวสามารถไปถึงหมู่บ้านได้อย่างสะดวก และเข้าชมการแสดงแล้วกลับได้อย่างปลอดภัย เพราะมีรถรับส่งไปยังจุดต่างๆเพื่อจับรถไฟ หรือรถขนส่งต่อไปได้อีกการรถไฟ รถขนส่งในเยอรมนีก็จัดตารางใหม่เพิ่มขบวนรถไฟ รถประจำทาง และรถขนส่งเพื่อรองรับผู้เข้าชม ทั้งนี้ไม่รวมรถทัวร์ของบริษัทต่างๆที่จัดทัวร์พาถูกคัมมาชมการแสดงแล้วพากลับไปส่งอีกมากมายหลายบริษัท ในช่วงระยะที่มีการแสดงคริสต์นาคูกรรม ยังเป็นโอกาสดีสำหรับชาวต่างถิ่น(จากเยอรมนี) หรือต่างแดน(จากประเทศอื่น) ผู้ประสงค์จะไปชมสถานที่สำคัญอื่นๆในปริมณฑลของแคว้นบาวาเรีย เพราะมีเครือข่ายเตรียมรองรับอย่างพร้อมเพรียง

ในหมู่ผู้ชม²⁴ มีผู้สูงอายุจำนวนมากกว่ากลุ่มอายุอื่น หลายคนต้องนั่งรถขึ้นไป ผู้สูงวัยทั้งหลายอาจมีความปรารถนาหลุ่มลึกในใจว่าอยากไปชมการแสดงนี้ก่อนสิ้นบุญ ส่วนใหญ่เป็นชาวยุโรป ชาวอเมริกัน และบางชาติจากเอเชียเช่นฟิลิปปิน ญีปุ่น ดังกล่าวไว้ว่าโทมัส คูกจากกรุงลอนดอนเป็นคนแรกที่คิดจัดทัวร์พาชาวอังกฤษข้ามทะเลมาชมการแสดง (1880) หลังจากนั้นก็มีบริษัทต่างๆจากสหรัฐอเมริกา และจากทุกประเทศในยุโรป ที่จัดทัวร์พาไปที่หมู่บ้านโอบาร์มาเกา พร้อมตัวสำหรับเข้าชมแล้วพากลับ ในสมัยใหม่ทัวร์ที่จัดไปชมการแสดง

²⁴ ในหมู่ผู้ไปชมมีบุคคลดังบุคคลเด่นทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ นอกจากฮิตเลอร์ ผู้ไปชมการแสดงสองครั้งดังกล่าวมาข้างต้น มีนักเขียนเช่น Thomas Mann, Hans Christian Anderson, Simone de Beauvoir, Jean-Paul Satre, Rabindranath Tagore, หรือนักแต่งเพลง Franz List, Richard Wagner, Anton Bruckner หรือวิศวกร Gustav Eiffel, Henry Ford, สมาชิกในราชวงศ์จากรัสเซีย จากสเปน, ปี 1871 พระเจ้า Ludwig II แห่งบาวาเรียเสด็จไปชมการแสดง, ยังมีนายกรัฐมนตรีอังกฤษ Ramsay Macdonald ในปี 1930 หรือประธานาธิบดี Dwight D.Eisenhower ในปี 1950, จากสำนักวาติกันเช่นสันตะปาปา Pius XI ในปี 1910, และสันตะปาปาองค์ปัจจุบัน Benedict XVI ก็เคยไปชมการแสดงสองครั้งในปี 1980 ก่อนที่จะขึ้นเป็นสันตะปาปา ในฐานะที่เป็นเจ้าอาวาสในเขตการปกครองเมืองมิวนิก(München)และเมืองฟรายซิง(Freising) ในตอนนั้นท่านยังเป็นผู้ประกอบพิธีสวดเปิดงานการแสดงที่โรงละครด้วย ต่อมาในเดือนสิงหาคมปี 2000 ในฐานะที่เป็นคาร์ดินัล (Curia Cardinal Joseph Ratzinger) ผู้รับผิดชอบเรื่องลัทธิความเชื่อและศรัทธาประจำกรุงวาติกัน, ในเดือนสิงหาคมปี 2010 สมเด็จพระเทพรัตนสุตาฯ ทรงเสด็จไปชมการแสดง

ขยายเส้นทางพาไปเที่ยวยุโรปก่อนและรวมการไปชมการแสดงเข้าไปด้วย เช่นนี้ทำให้ผู้ที่ไม่พร้อมจะท่องเที่ยวที่อื่นๆ ต้องเสียค่าดูค่าเดินทางเพิ่มขึ้นอีก วิธีที่ง่ายที่สุดและดูเหมือนว่าถูกที่สุดสำหรับผู้ที่ต้องการไปชมการแสดงจริงๆ คือการจองตัวเองโดยตรงกับคณะกรรมการหมู่บ้าน ซึ่งสามารถติดต่อเข้าถึงได้จากเว็บไซต์ของการแสดง (<http://www.passionplay-oberammergau.com/>) มีราคาตั๋วแบบต่างๆ ที่เราเลือกได้ ที่ปักในราคาที่เราต้องการจ่าย ราคาถูกกว่ากันมาก และหากจองล่วงหน้าสักสองปี ก็มีโอกาสดักตามบ้านของชาวบ้าน (ที่จัดเป็นแบบ Bed & Breakfast) หรือโรงแรมที่ตั้งอยู่ภายในหมู่บ้านเลย เป็นโอกาสที่ดีจะได้ทำความรู้จักใกล้ชิดกับหมู่บ้านและชาวบ้าน ส่วนจะเดินทางต่อหรือไม่ ไปที่ใดก่อนหรือหลังการแสดง ก็แล้วแต่ใจปรารถนา

ผู้ซื้อตั๋วจะได้รับแจกหนังสือแนะนำหมู่บ้านและความรู้เกี่ยวกับการจัดแสดง หนังสือบทละครทั้งเรื่องที่มีคำพูดในละครทุกคำ ทุกวรรค ทั้งหมดแปลเป็นภาษาอังกฤษสำหรับชาวต่างชาติทั้งหลาย ควบคู่กับภาษาเยอรมัน

ที่น่าประทับใจคือ ผู้ชมเหมือนถูกตรึงกับที่ ตั้งอกตั้งใจดูการแสดง ชาวอังกฤษและชาวอเมริกันโดยเฉพาะได้รับคำแนะนำจากหัวหน้าทัวร์ว่า ให้พกไฟฉายขนาดเล็กติดตัวเข้าไปในโรงละคร และใช้ส่องอ่านบทละครควบคู่ไปกับการชมการแสดง เพราะมีบทสนทนา บทโต้ตอบ บทรำพึงรำพันต่างๆ ที่ใช้ภาษาเยอรมันทั้งหมด เช่นนี้พวกเขาก็เข้าใจและเข้าใจการแสดงได้เต็มที่ ในที่สุดการแสดงได้ตรึงผู้ชมไว้นานอย่างต่อเนื่องตลอดห้าชั่วโมงกว่า ตั้งแต่บ่ายสองโมงครึ่งถึงห้าโมงเย็นและตั้งแต่สองทุ่มถึงสี่ทุ่มครึ่ง ข้าพเจ้าไม่เห็นมีใครหลับสักคนเดียวในบริเวณโดยรอบที่ข้าพเจ้านั่ง ต่างอ่านและดูอย่างตั้งใจ เป็นภาพที่น่าประทับใจที่อาจนับได้ว่าเป็นการทำสมาธิหรือการปฏิบัติธรรมแบบหนึ่ง ในมุมมองนี้การแสดงคริสตนาฏกรรมเป็นความสำเร็จสุดยอดของหมู่บ้านนี้

10. การบริหารจัดการเงินรายได้

หนึ่งปีก่อนปีการแสดง สมาชิกชุมชนจะมอบอำนาจให้แก่กลุ่มบุคคลที่ได้เลือกเป็นผู้กำกับการแสดง รองผู้กำกับฯ ผู้กำกับการดนตรี บาทหลวงคาทอลิกและ

พระนักบวชโปรเตสแตนต์ บุคคลกลุ่มนี้ร่วมกันเป็นคณะกรรมการคริสตนาฏกรรม คณะกรรมการนี้เองที่จะบริหารและตัดสินปัญหาทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคริสตนาฏกรรม โดยมีการเรียกประชุมชาวบ้านมาลงคะแนนเสียงในการทำประชามติ เพื่อตัดสินปัญหาใดปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้นมา ภาระหน้าที่นี้รวมถึงการส่งจ่ายเงินเพื่อกิจกรรมหนึ่งกิจกรรมใดที่เกี่ยวข้อง เช่นค่าใช้จ่ายในการทำนุบำรุง ปรับเปลี่ยนโรงละคร การจัดโครงสร้างเสริมเช่นการคมนาคมระหว่างหมู่บ้าน โอบาร์มาเกากับเมืองในปริมณฑลแคว้นบาวาเรีย พื้นที่สำหรับจอดรถจำนวนมาก ห้องสุขา ท่อระบายน้ำและท่อน้ำเสียเป็นต้น เพื่อรองรับคนจำนวนมาก ที่จะมารวมกันในหมู่บ้านเล็กๆนั้น นานที่ทุกอย่างทุกเรื่องนั้น ชาวบ้านมีส่วนร่วมรับรู้และออกความเห็นเสมอ เพราะการแสดงคริสตนาฏกรรมถือว่าเป็น “สมบัติ” ของชุมชน ดังที่ปรากฏจารึกไว้อย่างชัดเจนในบัญญัติของสภาชุมชนผู้รับผิดชอบ เกี่ยวกับการธำรง “สมบัติ” นี้ไว้

เรื่องน่ารู้อีกเรื่องหนึ่งคือ รายได้จากการจัดแสดง ได้กลับคืนสู่ชุมชน โอบาร์มาเกาเสมอมา ในรูปแบบต่างๆ เช่น การสร้าง อำมาเกาเวเฮาส์ (Ammergau Haus) ที่ประกอบด้วยโรงละครกลางแจ้ง หอดนตรี ภัตตาคาร และศูนย์บริการนักท่องเที่ยว อีกแห่งหนึ่งคือศูนย์มณฑนาการเวลเลนแบร์ก (Wellenberg) ที่น่าจะเป็นศูนย์มณฑนาการที่สวยงามที่สุดในหุบเขาแอลป์ มีหมู่สระน้ำแบบต่างๆ ทั้งภายในอาคาร (3 สระ) และสระกลางแจ้ง (3 สระ) พร้อมทางน้ำแบบสไลด์สองทางและสระผจญภัยสำหรับหนุ่มสาวยุคปัจจุบัน ยังมีห้องอบไอน้ำ (sauna) ห้องอบตัวด้วยแสงแดด (solarium) บริเวณสำหรับนอน ผึ่งแดด และภัตตาคารกับบาร์เครื่องดื่ม ในหมู่บ้านนี้ยังมีคลินิกสุขภาพพร้อมระบบน้ำพุร้อนธรรมชาติเพื่อรักษาโรคไขข้อเสื่อมและศูนย์กายภาพบำบัด หากผู้ใดสนใจอยากรู้รายละเอียดเกี่ยวกับการใช้จ่ายเงินรายได้ทั้งหมดจากการแสดงครั้งต่างๆ ก็มีเอกสารรายละเอียดพร้อมที่จะไปเปิดดูได้เลยที่ศูนย์วาเลนแบร์ก ทุกบาททุกสตางค์ใช้อย่างไรเหลือเท่าใดอย่างโปร่งใส เป็นที่ประจักษ์แก่ทุกคนว่า รายได้จากการแสดงได้กลับคืนสู่ชุมชนชาวบ้านนี้ทั้งหมด ดังมีสำนวนที่พูดกันในหมู่บ้านว่า "Die Passion zahlt" (หมายถึงว่ารายได้จากการแสดงจะเป็น

การแสดงคริสตนาฏกรรมที่หมู่บ้านโอบารามาเกาในเยอรมนี

ค่าใช้จ่ายของสิ่งที่ชุมชนต้องการ) เสริมสร้างคุณภาพชีวิตแก่ชาวบ้านและเป็นตัวอย่างของการบริหารชุมชนที่พิเศษไม่เหมือนหมู่บ้านใดในเยอรมนี

หมู่บ้านนี้มีปณิธานแน่วแน่ในการส่งเสริมการศึกษาของเด็กๆ เงินจำนวนมากนำไปใช้เพื่อส่งเสริมการศึกษาโดยเฉพาะด้านดนตรีและการละคร สนับสนุนให้เด็กๆ เข้าร่วมการแสดง ผู้ที่รักดนตรีและการละคร จะมีโอกาสศึกษาต่อด้านนี้เพื่อให้พวกเขาพัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่องตามวัยตามการศึกษาและการฝึกฝน เพราะเด็กๆ ของหมู่บ้านนี้เป็นผู้กำหนดของการจัดแสดงคริสตนาฏกรรม เป็นความจริงที่เดียวที่เด็กๆ ของหมู่บ้านนี้เติบโตขึ้นในบริบทของการแสดงคริสตนาฏกรรม การแสดงที่จัดขึ้นเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตเด็ก ตัวอย่างเช่น สตีเฟน เบอร์คาร์ต (Stephen Burkhardt) ผู้แสดงเป็นหัวหน้าพระชาวยิว (Caiaphas [เคอเฟส]) ในการแสดงปี 2000 เคยเข้าปรากฏในการแสดงปี 1970 ในตอนนั้นเขามีอายุเพียงสองขวบครึ่ง คริสเตียน สตูกคิล ผู้กำกับการแสดงปี 1990 และปี 2000 บอกเล่าว่าโดยส่วนตัวการแสดงคริสตนาฏกรรมมีความสำคัญต่อเขามาก ตั้งแต่เมื่อเขาอายุเจ็ดขวบ เด็กๆ ของหมู่บ้านนี้มีการเล่นผดเด็กที่อื่นใดในโลก เพราะพวกเขาพูดบ่อยๆ ในยามว่างในปีที่มีการแสดงว่า “ไปเล่นคริสตนาฏกรรมกัน”²⁵ แทนการไปเล่นซ่อนหา เล่นต๊อง ฯลฯ

ชาวโลกหลายคนในปัจจุบันยังเห็นว่าการแสดงคริสตนาฏกรรมเป็นสิ่งดีที่เป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตของหมู่บ้านโอบารามาเกา ที่ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมดีเด่นประจำชาติ ที่สร้างความสนใจในระดับนานาชาติ และคริสตจักรเองก็คอยติดตามดูการวิวัฒนาการพัฒนาของการแสดงอย่างต่อเนื่อง โดยที่หมู่บ้านนี้ยังคงรักษาความเป็นเอกเทศและชาวบ้านนี้ก็มีเอกลักษณ์เหนือการแสดงของพวกเขาอย่างครบครัน

11. ข้อคิดคำนึง

ท่าไมภาพการตายของพระเยซูบนไม้กางเขนจึงเป็นภาพรวมจิตสำนึกและเป็นหัวใจของคริสต์ศาสนา เมื่อพิจารณาถึงยุคสมัยของพระเยซู แต่ละชีวิตเหมือน

²⁵ ในทำนองว่า Let's play the Play.

ลอยอยู่ในธารน้ำเชี่ยว ถูกเหวี่ยงไปมาได้หยุดยั้ง พระเยซูเป็นความหวังของชาวยิว เป็นพระเจ้าที่พวกเขารอคอยที่จะมาช่วยกู้ชนชาติอิสราเอล แต่แทนการต่อสู้กับพวกโรมัน พระเยซูกลับสอนให้รักศัตรู²⁶ ขัดกับสันชาตญาณของคนอย่างชัดเจน นักประวัติศาสตร์ศาสนาวิเคราะห์ว่า นี่เป็นคำสอนที่ไม่มีในศาสนาใด

ในบริบทของยุคนั้น คงไม่มีทางอื่นใดแล้วที่จะช่วยให้ชาวยิวพ้นทุกข์ นอกจากสอนให้พวกเขารักทุกคนแม้แต่ศัตรู ซึ่งเป็นทางเดียวที่จะยุติความโกรธเกลียดชิงชัง ความคับแค้นในใจคนให้หมดไป แล้วสร้างความหวังใหม่ด้วยการมองไปในอนาคตนอกเหนือชีวิตอันจำกัดของตนในปัจจุบัน พระเยซูเบนให้ชาวยิวคิดว่า ความตายเป็นเพียงจุดจบของความทุกข์ทรมาน มิใช่จุดจบของชีวิตหรือของความหวังในความสุข แต่เป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตใหม่ที่ไม่มีความทุกข์ทรมานอีก ความตายคือการเน่าเปื่อยของร่างกายเท่านั้น แต่วิญญาณยังอยู่ตลอดไป และจะเกิดใหม่สดใสสดสวยในวันรุ่งขึ้นได้ คริสต์ศาสนาปลูกฝังการยอมรับความ

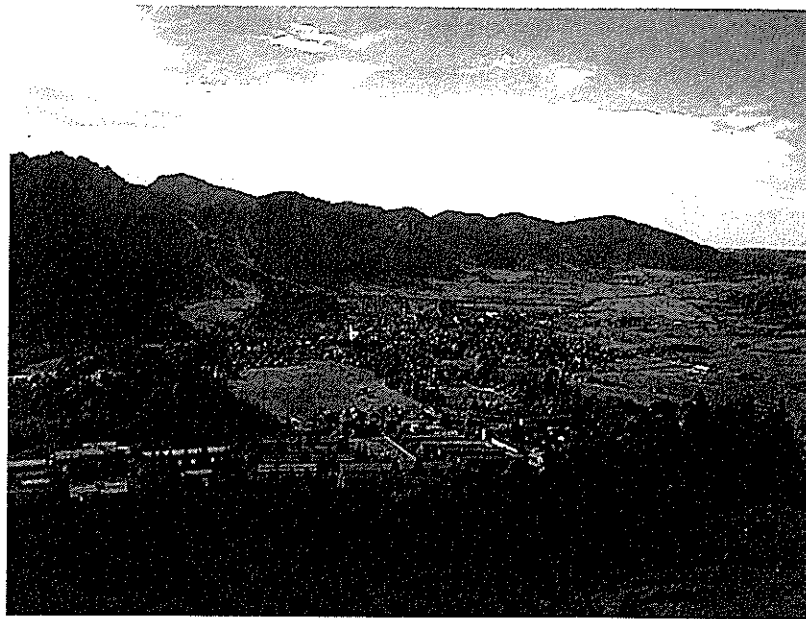
²⁶ ดังที่พระเยซูสอนว่า “ข้าเข้าใจความทุกข์ ความเหนื่อยล้าและความเศร้าสลดใจของพวกเจ้า แต่ความหวังกำลังมา จะมีคนช่วยพวกเจ้า อย่าได้วิตกกังวลกับการหาอาหารกิน การหาน้ำดื่ม การหาเสื้อผ้ามาปกปิดร่างกาย ชีวิตเป็นอะไรที่มากกว่าอาหาร น้ำดื่มหรือเสื้อผ้า จงเบนความสนใจทั้งหมดไปยังอาณาจักรและความยุติธรรมของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า พวกเจ้าใฝ่หาสมบัติที่สถานที่จะถูกกัดแทะสีกกร่อนไปกับมอดแมลงหรือขึ้นสนิมไปกับกาลเวลา ข้าจะบอกพวกเจ้าว่า จงไปเก็บรวบรวมสมบัติของพวกเจ้าในสวรรค์ เพราะที่นั่น ไม่ว่าสมบัติเจ้าอยู่ที่ไหน ก็มีหัวใจเจ้าอยู่ด้วย” หรือ “หากใครตบหน้าเจ้าข้างหนึ่ง ให้หันหน้าอีกข้างหนึ่งให้เขาตบด้วย” หรือ “ความรักของพระเจ้านั้นให้แก่คนดีและคนเลวเหมือนกัน เหมือนฝนที่ตกลงบนหลังคนดีก็ตกลงบนหลังคนเลวในเวลาเดียวกัน เพราะฉะนั้นจึงควรที่เราจะรักทุกคน รักศัตรู เอื้อเฟื้อต่อคนที่เกลียดเราและสวดให้พรแก่คนที่สบประมาทเรา ที่ทำร้ายเรา จงปล่อยความโกรธไปเสีย อย่าให้มันทำร้ายใจเราเอง พระเจ้าจะช่วยคนจน คนหิวกระหาย คนใจบริสุทธิ์ คนรักสันติ เพราะพวกเขาเหล่านี้คือลูกของพระเจ้า สงครามจะเกิด คนจะทรยศหักหลังกัน ชิงชังกัน ฆ่ากัน อย่างมากก็เพียงร่างกายเท่านั้น ไม่มีใครฆ่าทำร้ายจิตวิญญาณได้ อย่าหวั่นกลัวผู้มีอำนาจ เขามีอำนาจเหนือร่างกายเท่านั้น จงขยำดพระเจ้ายิ่งกว่าผู้มีอำนาจสลายทั้งร่างและวิญญาณให้มลายลงสิ้น ถ้าพวกเจ้ามีศรัทธาแก่กล้า ไม่มีอะไรที่พวกเจ้าทำไม่ได้” (บทละครฉบับปี 2010, Oberammergau Passion Play 2010 Textbook, หน้า 13-15)

ตาย และเปลี่ยนที่ท่าหรือความกลัวตายของคนให้เป็นความหวังในชีวิตใหม่ที่ดีกว่า และใช้ภาพการถูกตรึงไม้กางเขน ที่เป็นการตายอย่างช้าๆที่ละเล็กละน้อยอย่างทุกข์ทรมานของพระคริสต์ เป็นเครื่องมือตึงความเชื่อและศรัทธาของผู้ที่ได้เห็น เพราะเป็นภาพที่สะท้อนอารมณ์ความรู้สึกและเขย่าจิตสำนึกของคนอย่างรุนแรง วัดหรือสุสานของชาวคริสต์ มีรูปพระเยซูบนไม้กางเขนให้เห็นเสมอ เหมือนเป็นหลักเป็นสิ่งที่ปลอบใจของผู้ตายว่า แม้พระเยซูคริสต์เองก็ตายเยี่ยงมนุษย์เดินดินคนหนึ่ง อย่างกลัวตายเลย ข้าพเจ้าเคยได้ยินได้รู้(โดยตรงและจากสื่อต่างๆ) ว่าชาวตะวันตกหลายคนผู้ไม่เคยมีจิตศรัทธาต่อคริสต์ศาสนาอย่างจริงจัง ยามตกอยู่ในภาวะลำบากระหว่างความเป็นกับความตาย สันดาตญาณสุดท้าย(ที่มาจากมรดกวัฒนธรรมตะวันตก)ทำให้เขาร้องขอให้พระคริสต์ช่วย และรอดชีวิตมาได้ คนทุกชาติทุกศาสนาย่อมความทุกข์ที่พึ่งสุดท้ายในยามทุกข์ โดยที่ในยามสุขมักลืมเรื่องศาสนาไปเสียสิ้น คริสต์ศาสนารู้จักใช้ภาพแห่งความตายของพระคริสต์มาเป็นที่พักพิงของคนที่มีความทุกข์หรือคนใกล้ตาย

ในที่สุดภาพความตายได้กลายเป็นกุญแจสำคัญของคริสต์ศาสนามากกว่าเหตุการณ์อื่นๆในชีวิตของพระเยซู เป็นปมผูกพันของชาวคริสต์กับพระเจ้าและเป็นสิ่งปลดปล่อยความทุกข์ของคน ไม่ว่าเราจะเชื่อในปาฏิหาริย์หรือไม่ เราอาจเข้าใจและมองลึกลงไปว่า การเกิดใหม่หรือการฟื้นคืนชีวิต ก็คือการมีวิญญาณสำนึกใหม่ที่ดีกว่า การมีระดับจิตสำนึกที่สูงขึ้น การเข้าถึงความหมายอันแท้จริงของชีวิตและของความตาย เป็นสภาพจิตที่แจ่มกระจ่างโปร่งใสใน “ความรู้จริง” ที่คริสต์ศาสนาได้ถ่ายทอดผ่านเรื่องราวของการกลับฟื้นคืนชีวิตของพระเยซูผู้เอาชนะความตายและเอาชนะความทุกข์

การแสดงคริสตนาฏกรรมสามารถใช้กระบวนการด้านศิลปะเพื่อบรรลุเป้าหมายของการจัดการแสดง และเพื่อจรรโลงสารที่คริสต์ศาสนาต้องการเผยแพร่ในขณะเดียวกันเพื่อประโยชน์สุขทั้งใจและกายของชาวบ้านทั้งหมด หมู่บ้านโอบารามาเกา เป็นตัวอย่างของพลังความผูกพันของชุมชนเล็กๆชุมชนหนึ่งที่รวมกันเฝ้าในยามทุกข์และในยามสุข เป็นชุมชนที่รู้จักประนีประนอม ชัดเกลากะแสรความคิดความขัดแย้งต่างๆของสังคมใหญ่ๆรอบข้างและมารวมกันในอุดมการณ์

เดียวกัน ทั้งเป็นตัวอย่างที่ดีตัวอย่างหนึ่งว่าจิตสำนึกร่วมกันทางศาสนาและศิลปะ เป็นกุญแจที่มีสมรรถภาพในกระบวนการขับเคลื่อนพัฒนาชุมชน ท่ามกลาง ธรรมชาติแวดล้อมอันงดงามที่ชาวบ้านอนุรักษ์มาได้อย่างต่อเนื่องตลอดหลาย ร้อยปีที่ผ่านมา

Oberammergau, Bavaria, Germany.

Researches on European studies:

1. Heart Language. ภาษาใจ Proceedings of the International Conference on Thai Studies. The Australian National University, Canberra. 3-6 July 1987. Vol. 2, pp.149-193.
2. The theme of Cathedral in Proust's *La Recherche*. โบสถ์ในงานเขียนของปรัสเซีย Bulletin de l'Association Thaïlandaise des Professeurs de français, Vol :41, Janvier-Mars 1988. pp.100-112.
3. A la Recherche du Temps Perdu : Une Grande Cathedrale. Journal of Hankuk University of Foreign Studies, 1991. pp.383-401.
4. Understand cathedrals - Religious art in Medieval Europe . Book. Bangkok : Odean Printing House, 1995.
5. From Water to the French Revolution. Journal of History, SrinakharintharaWiroj University, 1999. pp. 12-23.
6. Wine Link : Wine in French Intellectual Circle. Bulletin de l'Association Thaïlandaise des Professeurs de français, Vol :87-88, Juillet-Décembre 2542. Issued in March 2000.pp.21-30.
7. The Role of <Water> in Christianity : From Baptism to Wine-Drinking. Journal of History, 2000, pp. 29-54.
8. Les Mille et Une Nuits : the French Edition of Dr. J.-C. Madrus. Journal of the P.E.N. International – Thailand Centre. Vol. 31, 2000. pp. 46-65.
9. Evolution of Architectural Art in Medieval Europe. Journal of History, Srinakharintharawiroj University, 2001. Pp. 37-67.
10. Circular Time : First European Calendars. Journal of European Studies, Chulalongkorn University, Vol. 8, no. 2-2000. Issued in June 2001. Pp. 140-169.

11. Rue de Siam. Journal of Thai Culture, Office of the National Culture Commission. Vol. February-March 2544 / 2001. pp. 50-53.
12. Know Water, Know Life; Love Life, Preserve Water. Journal of Social Sciences, Srinakharinthara Wiroj University, 2544/2001. pp. 4-29.
13. Still Life in the Confusion of Modern European Era. 2003/06 Journal of History, Srinakharinthara Wiroj University, pp. 47-112.
14. Wine Culture. Book. 2003/04. Chulalongkorn University Press. (The book received an honourary award from the Thai Ministry of Education)
15. The Tulip Craze – From Turkey to the Netherlands. Journal of Rusamelae, University Prince of Songkhla. Vol. 25 No. 1, January–April. 2004. Pp. 27-38.
16. The myth of Narcissus - towards the affirmation of self-consciousness and human right. Journal of Social Sciences, SrinakharintharaWiroj University, 2004. Pp. 44-64.
17. The Saint James' Way - the first European Cultural route. Journal of European Studies, Chulalongkorn University, Vol.11, No.1 January-June 2004. Pp.119-157.
18. The Celtic Belief in Tree – Druidism. Journal of European Studies, Chulalongkorn University, Vol. 15 No. 2, July-December 2007. Pp. 106-149.
19. Botany and the British Love of plants. Journal of European Studies, Chulalongkorn University, Vol. 16 No. 1, January-June 2008. Pp. 88-145.

